Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Folkets Almanak

Udkom fra 1875-1972 med indhold gældende for det kommende år.

Om almanakken på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0063/sknr63737.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

33 Aarg. 50 Øre.

Udgivet af

N. C. ROM

N. C. Rom's Forlagsforretning. ✠ Jernbanegade № 5.

JENS HANSEN,

Kjøbenhavn K. **15, Vestergade 15** Kjøbenhavn K.

Sidste Nyhed
1907!
Universal-Vippe-Gryden.

Eneudsalg i Danmark.

Stor Besparelse i Arbejde, Tid og Brændselsmateriale. Bedste Gryde til Kogning af Kreaturfoder, Vadskertøj m. m. (Læs Annoncen paa Bagsiden).

Geyser Ovnen fra 14 Kr.

Eneudsalg i Danmark. Patent 1903.

Absolut Fodvarmer, garanteret Stedsebrænder, har alle Kogeindretning, fortrinlig til Koks, Kul, Tørv, mindste Brændselsforbrug. Tusinde i Brug. Firkantede Ovne med 11½" Kogehul **26** Kr. Almindelig Magasinovn med Kogeindretning 72" **32** Kr. Stedsebrændende Ovne til 3 Værelser, Forbrug for ca. 40 Øre pr. Døgn **45** Kr. Smaa Kogeovne **7** Kr. Fritstaaende Komfur, 2 Huller **14** Kr. Komfur, 2 Kogehuller **7** Kr. Komfur 20×26", 3 Huller, Ovn, Endeplade, 165 Pd. **13** Kr. Komfur, 3 Huller, Ovn, Vandgryde, Endeplade, 28½×22½", 200 Pd. **16** Kr. Eneudsalg. Komfurer med støbt eller smedet Ovn samme Pris. Varerne sendes fragtfrit.

Geyser Komfuret kan kun erholdes hos mig, ingen andre Handlende eller Fabrikanter i Danmark har det. Derfor skriv direkte til mig.

Geyser Komfuret er helt fritstaaende, kan af enhver opstilles paa 10 Minuter færdig til Brug.

Geyser Komfur.

Geyser Komfuret har støbte Træk og støbt Stegeovn.

Geyser Komfuret leveres færdig med ildfast udmuret Fyr.

Geyser Komfuret er ved særlig Konstruktion saaledes, at det paa faa Minuter kan rengøres, selv af Børn.

Geyser Komfuret har dobbelt Fyrdør og Regulering som en Magasinovn, derfor yderst sparsommelig med Brændsel.

Geyser Komfuret har emailleret Vandgryde og Laag, Vandet derfor rent, kan bruges til Mad. Gryden kan aftages og rengøres som en Kogegryde.

Geyser Komfuret har med et Greb Regulering til hurtig eller langsom Bagning og Stegning.

Geyser Komfuret kan leveres fuldstændig emailleret, kan da afvadskes.

Geyser Komfuret koster hos mig kun det halve af hvad der ellers i Danmark tages for fritstaaende Komfurer. Men disse billige Priser er kun mulige ved at Forbrugerne henvender sig direkte til mig, da Salg gennem Handlende og Agenter nødvendigvis maa forhøje Udsalgsprisen for at give Fortjeneste til disse.

Læs Annoncen paa Bagsiden.

Forlang altid
Otto Mønsted
eller Otto Mønsted's
— Otto Mønsted's
— Otto Mønsted's „Fineste“
— Otto Mønsted's „Extrafin“
Margarine.
Indregistreret Varemærke.
Rækkefølgen angiver Kvaliteternes Finhed.
NB
Paasé at Indpakningspapiret er mærket Otto Mønsted.

1906. **Panoptikon.** 1907.

Ved Aflevering af denne Kupon faar Almanakkens Køber Adgang for 75 Øre.

Denne Kupon gælder kun for **en Voksen.**

1906. **Panoptikon.** 1907.

Ved Aflevering af denne Kupon faar Almanakkens Køber Adgang for 75 Øre.

Denne Kupon gælder kun for **en Voksen.**

1906. **Panoptikon.** 1907.

Ved Aflevering af denne Kupon faar Almanakkens Køber Adgang for 35 Øre.

Denne Kupon gælder kun for **et Barn.**

1906. **Panoptikon.** 1907.

Ved Aflevering af denne Kupon faar Almanakkens Køber Adgang for 35 Øre.

Denne Kupon gælder kun for **et Barn.**

1906. **Dansk Folkemuseum.** 1907.

Ved Aflevering af denne Kupon faar Almanakkens Køber Adgang for 35 Øre.

Denne Kupon gælder kun for **en Voksen.**

1906. **Dansk Folkemuseum.** 1907.

Ved Aflevering af denne Kupon faar Almanakkens Køber Adgang for 20 Øre.

Denne Kupon gælder kun for **et Barn.**

Folkets Kogebog.

Køkkenbog for de tusinde smaa Hjem

af **Camilla Malmstrøm.**

Pris: **1 Krone.**

Faas ved Aflevering af denne Kupon for **60 Øre.**

Folkets

TILLAGT AF UNIVERSITETET

Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1907,

som er tredie Aar efter Skudaar,

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium,

af

C. F. Pechüle.

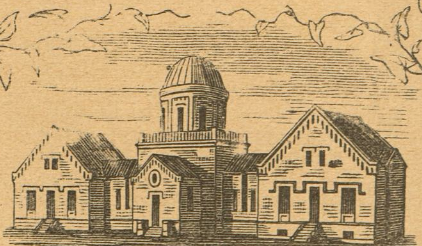

Kjøbenhavn.

N. C. Roms Forlagsforretning.

N. C. Roms Bog- & Stentrykkeri. Kjøbenhavn.

Illustreret Familie-Journal

(Allers)

med sine Tillæg:

ROMANBIBLIOTEKET
BØRNENES BOG
RAADGIVER FOR HUS OG HJEM
ONKEL TEGNER OG FORTÆLLER
MELLEM VIRKELIGT OG UVIRKELIGT
NYT FRA ALLE LANDE
FARVETRYK ETC.,

bringer mere Stof og har smukkere Billeder end noget andet Ugeblad her i Norden. Det hævder paa 31. Aar ubestridt sin Stilling som det mest afholdte Familieblad.

Prisen er 1 Kr. 25 Øre pr. Kvartal.

Det kan bestilles hos Landpostbudene, paa Postkontorerne og hos Bladets Forhandlere.

Forlang paa et 5 Øres Brevkort et Prøvenr. fra

Carl Allers Etablissement, Valby.

Ved Aarsskiftet.

Af

Alexander Svedstrup.

Aarene rinder, Ungdommen svinder,
bed ikke: Bliv!
Bedre end Ungdommen selv er dens Minder,
Spirer til Liv.
Abilden tænker paa Foraarets Dage,
kender hvor alting var smukt,
tænker dog ikke at bytte tilbage
Blomsternes Drøm for sin Frugt.

Undommens Dage! Aldrig tilbage
ønsker vi dem.
Gennem dens Børnetrin, vaklende, svage,
voksed vi frem,
fandt gennem Vildnisset førende Veje,
saae over Bjerge vort Maal,
tog kun af Livet Aanden i Eje
kasted dets Legem paa Baal.

Kasted i Flammen Menneskehammen
Elskov og Nag,
lokkende Lyster, Æren og Skammen,
Jordens Bedrag.
Elskovens Lyst blev til Kærligheds Lykke,
Sjælene favned hinanden i Aand.
Faklen os ledede Stykke for Stykke
løftet i Lysenglens Haand.

Mil efter Mile frejdigt vi ile,
skuende frem;
aldrig vi glemmer selv i vor Hvile
Længslen hjem.
Trættes vor Fod, og vi glider tilbage,
raaber vi Gudddommens Navn,
og vi fornemmer Kræfter, som drage
op mod hans Kærligheds Favn.

Livet er Lykke. Kasted end Skygge
Syndernes Sorg,
snart skal i sollys Renhed vi bygge
Kærligheds Borg.
Men undervejs vil vi Hjertet berede
øves i Kærligheds Dyd.
Naar vi er to om at leve og bede
aner vi Himmerigs Fryd.

Paa Houla og Hejdi.

Fortælling fra Island af Møller-Græsdal.

Med Tegninger af Poul Steffensen.

Gaarden Hejdi, som ligger en lille halv Mils Vej inden for Thorselvens Munding paa det sydvestlige Island, er et af de bedste Brug paa Sydlandet, hvilket siger det samme som en af de bedste Ejendomme paa Island. Faarene og Hestene fra Hejdi var der altid Rift om paa Markederne i Reykjavik, og den røde Grimur Gislason var en hovedrig Mand. Men Grimur var ogsaa selv paa Færde overalt for at se efter, at intet gik til Spilde, at ingen Nabo kom ham for nær med Græsning og Slæt; han var den første om Vaaren til at faa sine Lakseruser stillet op, og i Æggetiden gjorde han mange Ekstrature ud til Fugleøerne for at passe paa, at der ingen kom og bestjal ham der. Man vilde rigtignok ogsaa paastaa, at Grimur ikke undsaa sig for, naar han havde indfanget et Par af Naboens Faar, da straks at mærke dem i venstre Øre paa samme Maade, som alle Faarene paa Hejdi var mærket.

Bygningerne, der hørte til Hejdi, var særdeles godt vedligeholdt, og skønt de for danske Øjne havde et saa temmeligt fattigt Udseende, var Grimur stolt af den lille By, som Hejdis mange jordopførte Huse dannede. Flere Huse gjorde Tjeneste som Oplagsrum for Høet, der indsamledes i den korte Sommertid. Hestestalden paa Hejdi var der ikke Mage til hverken langt eller nær. Nu er det jo ogsaa saadan, at mangen Islænding ikke har Tag over sin Hestestald. Hestene tyer kun derind i de allerstrengeste Snefogsdage, naar der ikke findes Spor af Næring i Fjeldene og saare lidt af Læ. Det er ikke sjældent, at man kan se store Flokke af Heste nede ved Stranden søgende efter Tang og andre Havplanter. Saaledes handlede Grimur imidlertid ikke med de indbringende Dyr, han havde gerne sine Heste paa Stald i otte Maaneder af Aaret. og de havde det godt i den store, rummelige Stald. hvor de gik løse omkring og blev godt røgtet med det krydrede Fjeldhø. Sine Køer havde Grimur paa Stald næsten

hele Aaret, og han havde opnaaet at faa dem til at kælve paa forskellig Tid, saa der blev kun lavet „Skyr“*) for de af Folkene, der ikke kunde undvære denne nationale Ret.

Men Grimur var ingen Steder afholdt, dertil var han for paaholden, for stædig og for selvisk. Anderledes med hans Hustru Thorgerde Endridesdatter, hun var elsket og agtet overalt for sit gode og fredelskende Sindelag. Og hændte det, at der blev fortalt om en eller anden Genistreg af Grimur, savnedes næsten aldrig en lille Historie om, hvorledes Thorgerde havde været ude for at gøre godt, hvad daarligt hendes Mand havde øvet.

Dette Par havde Sønnen Ejgil og Datteren Gudrid.

Ejgil, der var 29 Aar, havde et mindre Brug — Houla hed det — nærmere ude ved Havet, han var gift for kort siden.

Gudrid, der lige havde fyldt de 23, var for Tiden paa Houla for at bistaa Ejgils Hustru ved Slagtning. Og da Folkene var oppe i Fjeldene for at slaa Hø, var der for Tiden ikke andre paa Hejdi end Mand, Kone, en Fyr paa 40 Aar, der havde tjent Grimur i henimod 30 Aar, Thorkild Svarte hed han, og gamle Mor Gyda, den forrige Ejers Hustru.

Samme Thorkild var en saa temmelig ubehagelig Person, men da han var et tro Tyende og ret flittig, ja saa blev han paa Gaarden; thi det var Egenskaber, Grimur vidste at værdsætte. Skumlere vilde dog vide, at Manden slet ikke kunde blive Thorkild kvit, om han end ogsaa vilde. Hvordan Sagen end siden hang sammen, saa levede Grimur og Thorkild i bestandig Krig med hinanden, og det havde de gjort, saa længe de havde været sammen. I den sidste Tid var det imidlertid, som Ufreden havde taget et foruroligende Omfang, om det nu kom af, at Thorkild havde paadraget sig et kronisk Hjerteonde ved at gaa stadig ud og ind med Gudrid, og desaarsag nu og da anfaldt Grimur med Bønner denne Sag angaaende, eller Aarsagen var den, at Grimur havde faaet Nys om, hvad der hviskedes om Grunden til Thorkilds lange Tjeneste, ja det faa vi lade staa hen; men Striden var ved at blive saa alvorlig, at Thorgerde var nær ved at fortvivle for at finde paa noget, hun kunde bilægge den med. Værst var det ogsaa altid, naar Gudrid ikke var til Stede. Nærmede hun sig, medens Slaget stod paa, afdæmpede de Udtrykkene og søgte begge i Hast at komme bort fra Stridens Genstand.

Ja, saa var det, at Svart-Thorkild denne Dag stod ude i

---

*) „Skyr“ ɔ: henkogt Mælk, som Islændingerne gemmer i flere Maaneder uden at have det hermetisk tillukket.

Tunet*) og skar Græstørv til at lappe den noget medtagne Hølade med, at Grimur kom ud og gav sig til at hjælpe ham, og et Øjeblik efter var Krigen begyndt.

„Mener du ikke, jeg selv kan overkomme dette Arbejde?" spurgte Thorkild.

Grimur sendte et hvast Strejfblik imod Thorkild og svarede: „Jeg skal maaske til at spørge dig om, hvad jeg maa gøre paa Hejdi?" Han tog sit Snushorn fra Bæltet, stak det i det ene Næsebor og hældede sig saa langt tilbage, at Snusen kunde løbe ud; da han havde forsynet det andet paa lignende Vis, fortsatte han: „Du er pi ved at blive for gammel i Gaarde, Thorkild, men det faar ogsaa snart Slut, mener jeg!"

Thorkild saa ondt paa ham og svarede: „Ja, saa snart du gør mit og Gudrids Bryllup og hjælper mig til at faa Leifshøfdi købt, saa skal du blive mig kvit, Grimur; men alle Ulykker falde over mig, om det bliver inden!"

„Hæhæhæ! kan du, saa gammel du er, ikke snart blive ked af at lire paa den Melodi, hæhæhæ! Tror du for det første, at det nogen Sinde kunde falde mig ind at give Gudrid bort til dig? Og mon du egentlig for ramme Alvor kunde indbilde dig, at Gudrid vilde tage Skautet**) for din Skyld? Hæhæ, kan du dog ikke en Gang blive fornuftig?"

---

*) En græsrig Fold i Bygningernes Nærhed.
**) Skautet er et Konehovedtøj.

Thorkild huggede Spaden i Jorden, han var bleven bleg, og det kendtes paa hans Fagter, at han var i stærkt Oprør. En kort Stund sagde han intet, det var, som vilde han se at ordne alt det meget, der vilde frem, og til sidst blev det til, at han ganske rolig gik hen til Grimur, saa ham ind i de smaa Øjne og sagde:

„Er det din fulde Mening, det du sagde der, Grimur Gislason?"

Grimur lo haanlig og svarede:

„Ja, er det min Mening, og godt var det pi for dig, om du snart kunde faa den ind!"

Thorkild skjalv af Arrigskab og sagde hakkende og stødvis:

„Da maa du være forvisset om, at den Dag skal komme, da du skal komme til at fortryde det, lige saa vist som jeg hedder Thorkild Svarte, og jeg vil bede dig huske paa, Grimur, naar den Dag er inde, at du til ingen Nytte vil ulejlige dig til mig for at bede mig om, hvad jeg kunde hjælpe dig med; jeg vil i det Øjeblik huske denne Stund lige saa klart som jeg i Dag mindes, hvad der skete paa Hejdi for en god Snes Aar siden!"

Nu lo Grimur ikke, men han vendte sig halvt bort, idet han svarede:

„Ævl og Sludder, tror du jeg er et Barn, man kyser af Landet med en Spøgelsehistorie?"

„Jeg kunde maaske dog mane dig en saadan Genganger paa Halsen, at den kunde skræmme dig, lille Grimur!"

Grimur mumlede noget med „pi" i og gik op imod Gaarden.

Men denne Nat forsvandt Thorkild Svarte fra Hejdi.

* * *

Vi nævnede før gamle Mor Gyda som en af Beboerne paa Hejdi.

Det var nu ikke for det, at Gyda Thordsdatter var saa højt oppe i Aarene, men den megen Sorg, hun havde haft, havde tidlig sat Alderdommens Stempel paa hende, skønt hun var saa næsten jævnaldrende med Thorgerde. De to Kvinder var til stor Trøst og Glæde for hinanden.

Gydes Mand Brynjulf Gejrson var Hejdis forrige Ejer; han var Morbroder til Grimur Gislason og var meget velhavende. Han gik først ene i mange Aar og syslede med den store Ejendom, men da han blev hen imod de tre Snese, tog han Gyda, der i nogle Aar havde bestyret hans Husvæsen, til Hustru.

De levede meget lykkelig med hinanden, og Brynjulf var ved at blive ung igen, da Gyda fødte ham en Søn.

„Han skal hedde Gejr efter min Far!“ sagde Brynjulf og følte sig stolt over, at han kunde fastholde den gamle Tradition med Navnene paa Hejdis Ejere; thi ingen kunde mindes eller vidste af at sige, at der nogen Sinde havde været andre Navne paa Hejdis Ejere end Brynjulf og Gejr. Kloge, besindige og nøjsomme Mænd havde Hejdimændene været og havde derfor som for deres Velstand nydt stor Anseelse paa Sydlandet.

Det var en Fryd at iagttage den gamle Brynjulfs Glæde over Sønnen, og denne gik da ogsaa, saa snart han kunde vralte af Sted, og sjokkede bag efter ham. Brynjulf mente, at det var et voldsom begavet Barn, og da han havde fyldt det andet Aar, havde Faderen allerede faaet en hel Mængde Videnskabeligheder proppet i ham.

„Mej tan dot tælle, Far! en, to, tre . . . atten, nitten, tetten, bitte Far!“

Knægten havde en Anelse om, at dette „tetten“ ikke var saa ganske rigtig, men han vilde se at trumfe det igennem, hvorfor han altid, naar han kom saa langt, saa Faderen ind i Øjnene og meget energisk tilføjede dette „lille Far“, som om han derved vilde slaa Sagen fast.

Den gamle lo ad ham og rettede ham, og saa gik det videre: „Tyve, en og tyve . . . ni og tyve, ti og tyve, lille Far“ — atter et resolut Kast med Hovedet, medens han saa skælmsk forskende ind i Faderens Ansigt.

De fire Aar fra hans Bryllup til Gejr var tre Aar gammel var den lykkeligste Tid af Brynjulfs Liv, hvad der kom bag efter var kun Sorg og Tungsind. Den sørgelige Begivenhed, der med et Slag gjorde Ende paa Glæden paa Hejdi, lød i al sin grufulde Simpelhed saaledes:

Paa Drivisen var der denne Vinter kommen nogle Isbjørne til Landet, og de havde huseret slemt mellem de løsgaaende Faar og Heste. Folk fik travlt med at faa deres Kreaturer i Behold, og de anstillede store Klapjagter paa Udyrene. Et blev skudt af Grimur Gislason, som da boede paa Houla, og et lod Livet længere oppe i Landet. Men det var, som Isbjørnene kun blev mere og mere rovgridske, og en mørk Vinternat brød en ind paa Hejdi og bortførte den lille Gejr. Bjørnespor og Blodpletter paa Sneen betegnede Dyrets Vej fra Gaarden, men ved Tjorselv tabte Sporene sig, da Jorden der var bar.

Brynjulf rasede. Alle hans Folk blev stærkt bevæbnede, og

nu begyndte en Bjørnejagt, der varede det meste af Vinteren. Grimur Gislason stod ham trolig bi; men Resultatet blev kun, at de fældede tre Isbjørne, og at en af Grimurs Drenge fandt en af Barnets Sko oppe i Fjeldene.

Da Brynjulf indstillede Jagten, sank han fuldstændig sammen, blev vanskelig at omgaas, og seks Aar efter døde han, efterladende Hejdi med alle dens Herligheder til Gyda, der igen afstod det hele til Grimur Gislason, imod at hun fik Ophold paa Gaarden til sin Død. Grimur holdt saa fremmede paa Houla, indtil Sønnen Ejgil blev saa gammel, at han kunde styre dette Brug. —

Men alt dette var jo nu noget forbigangent og var forlængst henlagt mellem de mange andre gamle Historier, der knyttede sig til Hejdi, men det var kendt af alle, og Mor Gyda nød den største Ærbødighed og Kærlighed; alle vilde vise hende deres Medfølelse, hende, den sidste af de gamle Hejdifolk.

* * *

Thorkild Svarte havde samlet sig en lille Formue i den Tid, han havde tjent paa Houla og Hejdi, og det var hans Haab en Gang at kunne føre den smukke Gudrid Grimursdatter ind til sig som sin Hustru, men vi ved jo alt, hvorledes dette Frieri endte. Nu var hans Sind kommet i Oprør, og han spekulerede kun paa at føre Ulykken over Beboerne af Hejdi. Da han var saa temmelig forfaren i Søvæsenet og maatte over Havet, hvis han skulde faa sin Hævn fuldbyrdet, begav han sig til det nærmeste Fiskerleje, købte en solid Baad, hyrede en Hjælper og sejlede en skønne Dag fra Island med Kurs efter Danmark.

Efter en saa temmelig vel overstaaet Fart landede de paa Jyllands Vestkyst, hvor de tiltalte nogle Fiskere. De saa uforstaaende paa dem, hvilket Thorkild alt var klar over i Forvejen. Thorkild var ikke meget for det, men skulde hans Hævnplan gennemføres, maatte han slaa sig ned i Danmark for en Stund. Han købte sig Garn og tog paa Fiskeri med de andre Fiskere, og eftersom Tiden gik, brugte han sine Øjne og Øren for at finde den, han søgte — Gengangeren, som skulde kunne kyse Hejdimanden. Og han fandt ham, inden han endnu rigtig havde lært Sproget, fik Baadelav med ham og gjorde sig Ulejlighed for at vinde hans Venskab.

Børge Ibsen hed han, en høj, velvoksen og køn Karl med lyst Haar og lyse Øjne, men noget langsom i sine Bevægelser — akkurat som Brynjulf selv, tænkte Thorkild.

Da Thorkild ved dels at lære Børge noget Islandsk og dels ved at lægge sig efter Dansken troede sig dygtig nok til fuldt ud at blive forstaaet af Børge, tog han ham med sig en Aftenstund ud mellem Klitterne, og her forefaldt følgende Samtale mellem dem:

„Du er ikke her fra Egnen, har jeg ladet mig fortælle!“ begyndte Thorkild.

„Nej, det skal jeg ikke være!“ svarede Børge halvt undvigende.

„Hvor er du da fra?“ spurgte Thorkild uden at tage Hensyn til den andens Generthed.

„Jeg er ikke her fra Landet!“

„Hvor er du da fra?“

„Det ved jeg ikke!“

„Blev der ikke overgivet din Fosterfader en Lap Papir med dit Navn paa, da du blev leveret til ham?“

Børge saa forventningsfuld op paa Thorkild og svarede:

„Hvad ved du om det?“

„Jo, noget maa jeg vel vide, siden jeg var med til at aflevere dig her; men det er en lang Historie, som jeg maa fortælle dig lige fra Ende af.“

Børge havde taget sin Pengepung op og fremtog en liden Lap Papir, som han gav Thorkild, idet han sagde: „Denne Lap er alle de Papirer, der fulgte med mig, men jeg kunde godt have været den foruden, da ingen her kunde tyde, hvad der stod.“

Thorkild tog Seddelen og sagde, saa snart han havde kastet Øjnene deri: „Ja der staar: „Han er døbt og hedder Gejr Brynjulfsen.“ Men nu skal jeg fortælle dig din allertidligste Historie.“

Og Thorkild fortalte om den gamle Brynjulf, der giftede sig med den unge Pige, og om de lykkelige Aar, der da var paa Hejdi.

„Men ser du, Gejr — saadan vil jeg fra nu af kalde dig, da du hedder saadan —, i ethvert Paradis er der en Slange, og saadan var det ogsaa her. Han opholdt sig vel ikke paa Hejdi, men han kom der ofte; det var Brynjulfs Søstersøn Grimur Gislason fra Houla, en lille Gaard, der ligesom Hejdi laa ved Thorselv, men længere ude ved Havet. — Ser du, denne Mand havde jo i mange Aar gaaet og næret den Tanke, at han skulde blive Ejer af Hejdi, naar Brynjulf gik af, saa det var en saa overvældende Skuffelse for Grimur, da Brynjulf stiftede Familie!“

„Hør sig mig, Thorkild, inden du gaar videre, er jeg Brynjulfs og Gydas Søn?“

„Du er Brynjulfs og Gydas Søn og eneste retmæssige Arving til Hejdi med alle dens Herligheder — men hør nu videre.“

„Javel, men lad mig saa at vide, om mine Forældre lever endnu?“

Gejr kunde ikke vente, han var bragt ud af sin vante Ro paa en voldsom Maade. Alle de Gaader, han saa ofte havde spekuleret sig træt paa, var ved at opløses, og han vilde fremskynde Udredningen

„Din Fader er død, men din Moder levede paa Hejdi i Fjor, da jeg forlod Island."

„Ja, fortsæt saa kun!"

„Da du var tre Aar gammel kom der, da Isen kom i Drift, nogle Isbjørne til Island. En af dem fældede Grimur, og nu blev der opført en Helvedes Komedie. En mørk Nattestund gik han og jeg paa den frosne Elv til Hejdi lige bag efter hinanden, med Fødderne stukne i Støvler af en egen Art; det var Isbjørnens Ben, vi havde flaaet Skindet af og trukket paa. Grimur brød ind og kom kort efter tilbage med en stor Bylt, alt imedens han brølede, som han havde hørt Bjørnene gøre det! Bylten var dig, Gejr! — Jeg skar Hovedet af en Kattekilling, vi havde taget med, for at vi kunde have Blodspor efter os, og saa gik det rask ud i den mørke Nat. Inden Brynjulf rigtig havde forstaaet, hvad der gik for sig, var vi langt borte med Barnet. Grimur gik foran, han havde Bjørnens Forlabber paa, jeg lige bag efter. Da vi kom langt op i Fjeldet, fandt vi en lang snefri Strækning. Her trak vi Bjørnestøvlerne af, smed den hovedløse Kattekilling og skyndte os videre frem, idet vi søgte at følge de snebare Egne. Pludselig gjorde Grimur Holdt og bød mig at gaa hjem, han skulde snart være hjemme ogsaa."

„Du tager vel ikke Barnet af med Livet?" spurgte jeg.

„Hvad angaar det dig?" svarede han.

„Jeg var kun seksten Aar den Gang, men jeg havde saa ofte været oppe at knubbes med Husbond, saa jeg var ikke bange for ham; jeg havde ogsaa en Fornemmelse af, at jeg efter at have været med paa denne Udflugt havde ret godt Hold paa ham, hvorfor jeg svarede: „Hvis I gør det, gaar jeg til Hejdi i Morgen og fortæller Manden, hvor Barnet er blevet af!"

„Visvas, han skal foreløbig ned i Kost hos Mor Ursula, men du skal nok faa Lov at følge med, naar han skal flyttes igen, og saa haaber jeg, at du er saa klog, du ikke fortæller nogen Mors Sjæl noget om, hvad vi har lavet i Nat!"

„Jeg listede mig hjem uden at nogen mærkede mig, og da der ud paa Natten kom Bud om Hjælp fra Hejdi, laa Husbond ogsaa og sov, men saa maatte vi jo ud paa Isbjørnejagt Resten af Natten. —"

Thorkild maatte atter finde sig i en Afbrydelse af Gejr, der vilde have noget at vide om Forældrene, og især længtes han efter at faa fuld Besked om Moderens Stilling. Da han var bleven tilfredsstillet fortsatte Thorkild:

„Ja, saa er der jo det at fortælle, at Husbond og jeg tog

ud paa den store Fisketur det Aar, det vil sige, det fortalte vi hjemme, men da vi med den øvrige Fiskeflaade kom ud paa Bankerne, raabte Grimur til Baaden fra Hejdi, at han vilde gaa længere Syd paa for at prøve Jagten efter Makrel, hvorfor han bad Hejdifolkene om at melde paa Houla, at de ikke maatte vente hans Hjemkomst saa snart. Da de lovede det, gik vi paa lang Rejse, mens du, Gejr, sov inde i Kahyttens inderste Rum.

Da vi landede her paa Kysten, tog Grimur dig paa Armen og bød mig følge sig. Vi gik ind i den første Hytte, vi kom til, og da vi ikke kunde gøre os forstaaelige for Folkene, satte Grimur Drengen paa Gulvet, lagde en Pung med Penge paa Bordet og en lille Seddel ovenpaa, og saa gik vi bort og stak straks til Søs igen! Naar det var taaget, fiskede vi, ligesom vi ogsaa brugte Natten til at fiske i, naar det var for mørkt til at sejle. Hvor vi havde været, fortalte vi selvfølgelig aldrig, men aldrig har jeg nogen Sinde tjent saa god en Sommerløn som dette Aar, og jeg kan tænke, at Mor Ursula ogsaa fik en god Drikkeskilling!"

Gejr sad hensunken i dybe Tanker og gennemgik alt, hvad han havde hørt. Endelig sagde han: „Hvad har du nu i Sinde med mig, Thorkild?"

„Skaffe dig din retmæssige Arv tilbage!"

„Hvorledes vil du bære dig ad med at bevise, at jeg er Gejr Brynjulfson?"

„Din Moder maa nok vide Kendingstegn paa dit Legeme, og Grimurs Papirslap kan vidne imod ham!"

Gejr saa længe og tænksom paa Thorkild, han vilde se at rede ud, hvor meget han burde tro af denne Mands Ord; han stirrede til Billedet blev taaget og vigende, og da syntes han, der kom et Par Smaahorn til Syne paa Thorkilds Isse. Det var kun et Øjebliks Vision, men siden syntes Gejr altid, han kunde høre det dæmoniske hviske i Pavserne af Thorkilds Fortællen.

„Det er vel sandt, hvad du har fortalt?" spurgte han langsomt.

„Saa sandt som Evangeliet!" svarede Thorkild.

Gejr saa ud i den fjerne Dis over Havet. Noget efter kom det sindigt: „Der er nemlig en Ting, jeg ikke begriber, Thorkild, hvad bevæger dig til at komme og aabenbare mig alt dette? Du maa jo dog kunne sige dig selv, at jeg maatte komme til at hade og afsky dig, som har været med til at rive mig fra et lykkeligt Hjem i min Barndom."

Og Gejr saa strengt og svaræskende paa Thorkild.

Thorkild blev noget betuttet, men fattede sig straks: „Du

kan jo vel forstaa, at jeg er bleven uklar med Grimur, og saa tænkte jeg, at du vel nok tilgav mig, naar jeg igen hjalp dig til alt, hvad du har mistet."

„Naa saadan, ja det var der nogen Mening i, selv om Grunden til din Handlemaade ikke er saa videre fin. Og det vil jeg sige dig, Thorkild, jeg vil ikke følge med dig til Island; men lover du mig at blive her et Aars Tid, saa tager jeg nu straks til Færøerne med et Skib, der ligger her inde, og derfra ser jeg saa nok Lejlighed til at slippe til Island. Først naar jeg har faaet Syn for Sagn, kan jeg dømme om, hvad der skal gøres."

Thorkild tænkte sig om og svarede: „Det er mig selvfølgelig lige meget, enten du gør det ene eller det andet, men vil du helst fare ene af Sted, kan jeg godt love dig at blive her et Aar endnu. Jeg tjener jo godt ved Fiskeriet."

* * *

En Midsommerskvæld krydsede en enlig Rytter paa en laaden islandsk Hest op mellem de mange Bygninger, der hørte til Gaarden Hejdi. Han var kraftig bygget, havde lyst Haar og Skæg og lignede Egnens Beboere; men han sad ikke godt i den islandske Græstørvsadel, og man saa straks, at han var ingen øvet Rytter. Han saa sig fremmed om mellem Bygningerne, aabenbart i Vildrede med, i hvilken Bygning han skulde søge Beboerne. Endelig saa han en Karl, steg af og spurgte paa daarligt Islandsk, om Ejeren var hjemme.

Jo, det var han da, han var netop inde i Ildhuset at spise til Aften.

„Kan du sørge for min Hest?"

Jo, det kunde Karlen da nok, og Børge Ibsen, som han nu kaldte sig, gik med underlige, ængstelige Følelser over mod en bredmavet Bygning med takkede Trægavle og Græstørvsmure.

„Guds Fred og god Aften!" hilste han, da han kom ind.

Alle holdt inde med Spisningen og saa i høj Grad interesserede ud.

Husmoderen besvarede hans Hilsen.

„Ja, jeg er en farende Svend, der vilde høre her ind, om I ikke havde Brug for en Karl nu i Høslætten. Jeg er fra Danmark og hedder Børge Ibsen!"

Husmoderen kom hen og gav ham Haanden og kyssede ham, idet hun bød ham Velkommen. Ligesaa gjorde alle de andre, smaa og store, Karle og Piger. Saadant et Kysselav havde Børge

aldrig været i, og det var ikke fri, han følte Væmmelse, da Grimur bød ham sin snustobakssavlende Mund; men da Husets unge, smukke Datter trykkede Velkomstkysset paa hans Mund, ja, da var Børge glad for, at det var blevet saa mørkt, som det var; thi han mærkede en varm Blodstrøm pulsere omkring i Ansigtet paa sig. Da hans Moder kyssede ham, maatte han kæmpe med sig selv for at holde sine Følelser i Tømme.

Han fik nu Mad og Drikke og maatte fortælle om sin Rejse, og ved Thorgerdes Mægling, blev han antaget, til Høhøsten havde Ende.

Her var alt nyt for Børge. Den første Lyd, han hørte om Morgenen, var en meget energisk Banken, som han snart opdagede hidrørte fra en Bearbejdelse af tørrede Torsk mellem to Sten. Saaledes skørnede Fisk, skaaret i Smaastykker med Smør og Ost paa, er den islandske Mellemmad. Det kunde Børge nok spise, men deres „Skyr" kunde han ikke vænne sig til.

Paa hele Gaarden var der ikke en eneste Vogn, saa han var meget nysgerrig efter at se, hvorledes de vilde bære sig ad med at faa al den Mængde Hø, der var slaaet i Fjeldene, bragt under Tag. — Da Tiden kom, blev der indfanget 30 Heste, som blev ført op i Fjelddalene, hvorpaa Høet blev bundet i store Knipper og to og to hængt over en Hesteryg, og saa var denne Hest færdig til Hjemturen.

De fleste Heste blev slaaet løs, saa snart de var tillæsset, og gik saa selv tilbage den lange Vej til Gaarden; de unge blev ved en Strikke bundet til de mere dresserede Haler de første Par Ture, siden kunde ogsaa de gaa paa egen Haand. Enkelte af de gamle Heste kunde endogsaa, saa snart de var aflæssede, bene af op til Fjeldene for at modtage en ny Fragt, som om de var ligesaa interesserede i at faa Høet hurtigt i Hus som Ejeren.

* * *

Mor Gyda var i Gang med at blive ung igen. En af de første Dage, Gejr var paa Hejdi, havde han fundet Lejlighed til at betro sig til hende. I Førstningen betragtede hun ham med Mistro, men da hun fik set Skønhedspletten paa hans venstre Arm og lagde Mærke til alle Enkelthederne i hans Legeme og fandt, at de enten lignede hende eller Brynjulf, og endelig, hvad der maaske var Hovedsagen, mærkede den inderlige Kærlighed, han altid mødte hende med, ja saa var det, at hun lukkede Moderfavnen fuldt op for den dyrebare Søn, der havde været død og var bleven levende igen.

Og det var næsten, som glemte hun at vredes paa Grimur af Glæde over Sønnen. Men i lang Tid maatte hun finde sig i kun at dele Glæden med Gejr, saaledes vilde han det, og hun

forstod, at det ogsaa maatte være det rigtigste. Det var for hende, som om alle de Saar, Tiden havde givet hende, lukkede sig et for et, og hun følte sig som et Menneske, der af Gud var udkaaret til at modtage de største Naadegaver, han havde i sin Himmel.

Da Høhøsten havde Ende, bad Grimur Gejr om at blive som fast Karl paa Hejdi, hvilket han ogsaa gjorde. Og saa kom den haarde islandske Vinter.

* * *

Næste Foraar en Godvejrsdag var Grimur en Ridetur oppe i Fjelddalene for at erfare, hvor han skulde stille sine Lakseruser ud det Aar. Han steg af sin Hest og lod den græsse lidt ved Elvbredden. Da han en Stund havde gaaet og betragtet de nye Indskæringer, Elven havde dannet i Vinterens Løb og skønnet om, hvor Ruserne skulde opstilles, blev han en Mand var, der kom ridende i skarp Trav ned ad Fjeldskraaningen. Han stod længe og fortabte sig i Gætninger paa, hvem det kunde være. Da Rytteren kom nærmere, kendte Grimur Thorkild Svarte.

„Godt at du venter paa mig, Grimur Gislason! Jeg er nemlig hidkommen for endnu en Gang at bede dig give mig Gudrid til Hustru, og jeg vil bede dig betænke dig vel, inden du affærdiger mig som sidst!" raabte den kommende, idet han sprang af og bandt sin Hest ved en Vidjebusk.

Der laa noget voldsomt og truende i Tonen, men Grimur havde alle sine Dage været dygtig tykhudet. Han lo — dog noget tvungent —, idet han sagde: „Naa, dek er dig, Thorkild, jeg troede pi, du var fløjet bort med Edderfuglene!"

„Du hørte vel, hvad jeg spurgte om?" afbrød Thorkild ham.

„Hæhæhæ, længe var du borte, Thorkild, men du er ikke bleven lige saa meget klogere, som du er ældet. Men siden du ønsker det, skal du ogsaa faa ren Besked, og den lyder saaledes: Gudrid faar du pi aldrig!" Og til Stadfæstelse et Hug med Hovedet og en halv søvnig leende, halv haanlig Grimace i Ansigtet.

„Heller ikke hvis jeg fortæller dig, at Gejr Brynjulfs Søn er kommen tilbage, og at jeg har i Sinde at hjælpe ham til hans lovlige Ejendom, ifald du nægter mig Gudrid?"

Grimur, der først havde lavet sig til at gaa hen efter sin Hest, standsede med et Ryk og blev askegraa i Ansigtet, da han rigtig fattede Ordene.

„Gejr Brynjulfssøn? Brynjulfs og Gydas Unge? Du vaaser, Thorkild! Gejr har Fanden i Helvede taget!"

„Javel, men jeg har været i Helvede for at hente ham, for at han kunde jage dig fra Hejdi!"

Grimur stirrede skælvende paa Thorkild, der syntes at nyde sin gamle Fjendes Angst med stor Tilfredshed.

„Enten lyver du eller ogsaa er du bleven galen; thi det vilde jeg pi kalde Galenskab at kalde den tilbage, man selv havde været med til at styrte i Ulykke!"

„Du kan for mig kalde det, hvad du vil, men hvad jeg fortalte om Gejr er Sandhed. Tror du det ikke, bliver det værst for dig selv. Men Grimur Gislason, nu svarer du mig fluks og uden al Udenomssnak paa det, jeg spurgte om, altsaa: Vil du lade mig faa Gudrid eller vil du ikke?"

Det var, som Grimur helt havde glemt Thorkild Svartes Nærværelse; han stod og stirrede frem for sig med de hvide smaa Øjne, medens hans Kæber bevægede sig, som om han stod og fortalte en hel Del.

„Jeg spørger, om du vil lade mig faa Pigen!"

Grimur gav sig endnu Stunder nogle Øjeblikke, han skulde være færdig med sin Tankerække, inden han kunde afgive Svaret. Det var vel ikke saa galt at lade ham faa Pigen, Grimur kendte jo Thorkild som en sparsommelig og tro Tjener, men — æ, ja mon det egentlig var saa meget Pigen som det var Gaarden, Thorkild var forelsket i? Ja, det var en lille Prøve værd! Saaledes stod han og filosoferede og saa sagde han:

„Ser du, Thorkild Svarte, jeg er ved at blive en gammel Mand nu, og jeg har været med til meget stygt i mine Dage; men nu har jeg besluttet, at det skal have Slut paa den Vej, jeg maa til at tænke lidt over, hvad der kommer bag efter alt dette her. Læg derfor nøje Mærke til, hvad jeg nu siger dig; thi saadan bliver det pi denne Gang! Hvis du vil møde her med Gejr og hjælpe mig til et venskabeligt Forlig med ham, saadan at han faar Hejdi og at min Kone og jeg bliver sat i Stand til at købe Leifshøfdi, saa skal du faa Gudrid straks og blive Mand paa Leifshøfdi imod at give vi to gamle Opholdet til vor Død. Hvad siger du til det, Thorkild?"

Thorkild lo haanligt, idet han sagde: „Om du husker det, Grimur, saa tilbyder du mig nu, hvad du nægtede mig for saapas halvandet Aar siden; den Gang bad jeg om Leifshøfdi og Gudrid, men du jog mig bort som en skabet Hund. Tingene har nu forandret sig, og det er bleven mig, der kommer til at sige dig, hvorledes Sagen skal ordnes. Ser du, nu mener jeg, at det bedste er, at du lader mig faa Hejdi og Gudrid imod at sørge for dig og Thorgerde. Lover du mig det, saa skal jeg love dig, at Gejr skal forsvinde lige saa ubemærket fra Island, som han er kommen hertil, og at han aldrig skal vise sig mere hverken for dig eller for mig!"

Grimur saa et Øjeblik spørgende paa Thorkild, der nikkede og gjorde en Bevægelse med Haanden, som gav han sig et Snit i Halsen. Men den gamle Bonde blev blussende rød og raabte tænderskærende: „Gaa bort, din Satan! Tror du, at jeg nogen Sinde for Alvor kunde give Gudrid bort til saadan en Dævel som du? Ptøj!" Og Grimur spyttede Thorkild lige ind i Ansigtet.

Men i næste Øjeblik ramte Thorkilds Næve den gamle Mands Tinding saa voldsomt, at Grimur snublede hen imod Elven. Da Thorkild saa, at han kun var et Par Alen fra Skrænten, løb han til ham af al sin Magt, og Grimur Gislason styrtede hovedkulds ud i Thorselven.

Da Thorkild havde forvisset sig om, at Grimur ikke kunde komme op ved egen Hjælp, skyndte han sig til sin Hest og red bort.

En ung Fyr, der fra Hejdi var udsendt for at se efter Faarene, havde fra en Vidjebusk været Vidne til dette Opgør; han skyndte sig nu med at faa sin Husbond i Land, hvilket ikke var saa let en Sag. Men det var en rask Fyr, og det varede ikke længe, før han kunde hjælpe Grimur op paa Hesten og faa ham paa Hjemvejen. Det gik kun yderst langsomt, men hjem kom de.

Da Thorgerde havde faaet Grimur i Seng, tog hun den unge Fyr ind til sig for at faa at vide, hvad der var hændet Grimur. Og til vor Mor aflagde han fuld Besked om Overfaldet og Skænderiet imellem dem.

Dagen derpaa gik Thorgerde ind til Gyda, satte sig stille ned hos hende og sagde: „Jeg har en stor Tidende at bringe dig, Gyda!"

„Er det en god, Thorgerde?"

„Ja, den er lige saa god og glædelig for dig, som den er sørgelig og nedværdigende for Grimur og mig."

„Tal ikke saaledes, kære Thorgerde."

„Jo, Gyda, naar du har hørt, hvad jeg har at berette, vil du hade min Mand og mig af dit ganske Hjerte."

„Aldrig kan jeg komme til at hade dig, hjerte Thorgerde! Gud har været mig saare god, og han vil ogsaa fri mig fra at komme til at bære Had i min Sjæl til noget Menneske." Hun lagde sine Hænder paa Thorgerdes Skuldre og saa hende ind i Øjnene. „Lad mig saa faa høre, hvad du har at betro mig."

Over Thorgerdes Ansigt gik en Trækning, der vidnede om den største Angst og den højeste Sjælsspænding, og Stemmen vilde ikke rigtig lystre hende, da hun sagde de faa Ord: „Din Søn Gejr lever, Gyda!"

Med et Blik, hvori var udtrykt den mest utilslørede Jubel, svarede Gyda: „Jeg ved det, Thorgerde!"

„Ved du det, Gyda?" spurgte Thorgerde i allerhøjeste Grad forfærdet og forundret.

„Ja!" Og Taarerne vældede ned ad den lykkelige Moders Kinder.

„Hjertenskære Gyda, sig mig, ved du ogsaa, hvorledes du mistede ham?"

„Jeg ved alt — alt, Thorgerde!"

„Hvem har fortalt dig det? Jeg havde dog haabet, at jeg selv skulde have været den første til at skrifte vor blodige Synd imod dig, stakkels Gyda."

„Gejr har selv fortalt det."

„Gejr? Din Søn?"

„Ja, Gejr — eller som I kalder ham Børge!"

„Er Børge — Dansken — er det . . . er Børge din Søn?"

„Ja, det er Gejr!"

„Store Gud, det havde vi sandelig ikke fortjent af jer. Du ved vel ogsaa det, gode Gyda, at jeg for en Maanedstid siden i Stilhed gav mit Samtykke til, at Gudrid maatte faa Børge til Mand. Jeg anede jo ikke, at han havde Magt til at jage os med Foragt bort fra Hejdi!"

„Ja, Thorgerde, jeg ved det, og jeg har glædet mig i min inderste Sjæl over det. Bedre Hustru end Gudrid kunde Gejr ikke faa, og bedre Løsning paa de forvirrede Forhold synes jeg ikke mulig."

Thorgerde sad længe og stirrede paa Gyda, saa overvældede Begivenhederne hende, og hun sank sammen i en voldsom Graad. Langt om længe sagde hun: „Hvoraf kom det, at Gejr ikke straks gjorde sin Ejendomsret til Hejdi gældende?"

„Nu, for det første var det en meget vanskelig Sag for ham at bevise, at han var den, han udgav sig for, og for det andet — som maaske skulde have været det første — fordi han straks fattede Kærlighed til Gudrid, og da han snart mærkede, hun gengældte den, vilde han ikke have hendes Navn vanæret. Og saa var det jo saaledes, at naar han blev gift med Gudrid, fik han sin Fædrenearv tilbage paa den allerskønneste Maade! — Men nu synes jeg, Thorgerde, at vi skal se at dølge for Grimur, at Gejr er her paa Gaarden. Bliver han rask igen, nægter han saa vist ikke Gudrid at faa Gejr under de nuværende Forhold, og skulde han gaa bort, er det bedst, vi ikke gør ham hans sidste Tid mere tung end den — efter hvad han alt har erfaret — maa blive! Og skal vi saa se ind til ham."

„Ja, lad os det." —

Da de kom ind til Grimur, sad han op og undersøgte sine Hænder meget omhyggeligt. Da han saa sin Hustru, sagde han: „Nej, Thorgerde, der er intet Blod paa dem — er der vel? Dine Øjne er bedre end mine, kom og se!"

„Thorgerde gik hen til ham og sagde: „Nej, vist ikke, Grimur, der er intet Blod!"

„Nej, jeg vidste det nok, for han døde jo ikke, Gejr; han lever jo endnu!"

„Ja, Gejr lever endnu!"

Han skævede efter Gyda og sagde hviskende: „De fortalte pi, at Grimur paa Houla havde slaaet en lille Hejdi-Gejr ihjel for at faa hans Arv, men det er en Satans Løgn den, for Hejdi-Gejr er jo levende endnu!"

„Ja, saa galt gik det da heller ikke, men læg dig nu ned."

„Nej, det vilde Grimur ikke gøre, selv om Ursula sagde, at det var det bedste," fortsatte Grimur.

Thorgerde var ved at fortvivle.

„Læg dig ned, Grimur, du trænger til Søvn."

Men Grimur vendte sig imod hende og sagde haardt: „Sove? Er du tosset! Tror du, jeg kan sove, saa længe Svart-Thorkild og Gejr gaar og lusker derhenne for at slaa mig ihjel!"

Nu gik Gyda hen til Sengen.

„Hør nu, hvad jeg siger, Grimur, for du kender mig vel nok?"

„Ja, du er Gyda, en af de rette Hejdifolk. Jo, det var dig, der holdt Pinen ud, da en Hejdi-Brynjulf sørgede sig til Døde over en Hejdi-Gejr!"

„Ja, det er rigtigt nok, Grimur, og meget har du forsyndet dig imod mig, men Gud har givet mig mere, end du tog fra mig. Men nu skal du ikke ræddes hverken for Svart-Thorkild eller Gejr, for Svart-Thorkild er rejst sin Vej og Gejr vilde gerne have Gudrid til Hustru."

Det var, som Bevidstheden et Øjeblik vendte tilbage til Grimurs forstyrrede Hjerne, han saa Gyda rolig ind i Øjnene og sagde: „Gejr skal have Hejdi, før dør jeg ikke rolig! Vil han have Gudrid, kan det kun glæde Thorgerde og mig!"

Men det var ogsaa de sidste fornuftige Ord, nogen hørte af Grimur; thi i de tre Dage, han endnu levede, var han ikke en eneste Gang ved Samlingen.

Tre Maaneder efter blev Gejr og Gudrid Ægtefolk, men aldrig hørte nogen noget til Thorkild Svarte.

Bethlehems-Stjernen.

„Det var midt i Julenat,
hver en Stjerne glimted mat,
men med et der blev at skue
een saa klar paa Himlens Bue
som en lille Stjernesol."

Da Jesusbarnet blev født i Bethlehem den første Julenat, tændtes en glimrende Stjerne, der viste de hellige tre Konger Vej til vor Frelsers Vugge, til Krybben i Bethlehem. Det var, som om Himlen selv var med til at fejre denne Fest. Stjernen funklede over Jorden for at vidne om, at Kristendommens Lys var tændt for alle Menneskesjæle.

Et saadant Sammentræf af en stor jordisk Begivenhed og et øjnefaldende himmelsk Naturfænomen maatte gribe Sindene mægtigt, og disse Sjælsindtryk maatte blive uudslettelige. Den barnlige Opfattelse af Stjernehimlen gik jo ganske naturligt ud fra den Forudsætning, at der oppe, højt over Jorden, springer Livets Kildevæld. Derfra kommer Maanens blide Straaler, som giver Hjertet Fred; derfra kommer den vederkvægende Regn; der oppe ruller Solvognen frem, styret af en usynlig Haand; der oppe sidder Gud paa sin Almagts Trone og regerer Verdensaltet. Disse Tanker har den navnkundige engelske Digter Alexander Pope udformet i følgende skønne Strofer:

„Den store Mester, Verdensaltets Skaber
ser Spurvens, Heltens Fald paa denne Jord.
Ej mindste Støvgran han af Syne taber,
ej Kloderne, hvor Livets Blomster gror.
Han ser Dugperlerne fra Bladet rinde,
og hist han ser et Solsystem forsvinde."

Englene, som udfører Guds Befalinger, maa paa Vejen ned til os passere Stjernerne, og de har Magt til at sende os Forvarsler om kommende Tildragelser: det flygtige Stjerneskud, Tegnet paa vort Ønskes Opfyldelse, den blege, skrækindjagende Komet, en sand Ulykkesprofet, eller en ny Stjerne, der varsler om Glæde for hele Menneskeslægten. Og medens Bethlehems-Stjernen straalede over det hellige Lands Marker, lød Englesangen: „Se, vi forkynder Eder en stor Glæde! Eder er i Dag en Frelser født!" Da Englene bragte Jesusbarnet ned fra Himlen, havde de paa Vejen antændt Stjernen som et synligt Tegn paa

Kristendommens befriende Magt. Mørket skulde vige for Lyset, indtil hele Jordens Kreds havde faaet Del i den store Glæde.

Saaledes tænkte man i gamle Dage, og de samme Tanker dukker op paa ny med Fred og Glæde i vore Hjerter. Verden kalder det Overtro og sætter det i Klasse med Troen paa Trolde, Nisser og Varulve; men der er det særegne ved den kristelige Mystik, at den ikke er forbundet med nogen hemmelig Gysen, hvorimod den lyser op i vort Sind og gør os modtagelige for alle gode Indtryk.

Vil vi nu spørge Astronomerne ud om Bethlehems-Stjernen for at faa at vide, hvor paa Himlen den sad, hvor længe den lyste, og hvad der senere er blevet af den, bliver de lærde Mænd os Svaret skyldig. Denne glimrende Stjerne omtales ikke i noget andet historisk Skrift end netop i Bibelen, og hvad Bibelen beretter om den, kan desværre ikke give os noget videnskabeligt Udbytte. Vi er altsaa henvist til Gisninger.

En Komet har de Vises Stjerne næppe været; thi en saadan var jo Forvarsel om noget slemt og kunde aldrig betyde noget godt og glædeligt. Desuden vilde en Komet ogsaa have været set i andre Egne, f. Eks. i Rom og var sikkert bleven omtalt i andre gamle Skrifter. Kepler antog, at Bethlehems-Stjernen ikke har været andet end de vel bekendte Planeter Jupiter og Saturn, der kom hinanden nær paa en Grads Afstand i Aaret 747 efter Roms Anlæggelse. Man kan med stor Nøjagtighed beregne, at disse to Planeter kom hinanden nær d. 20de Maj, d. 27de Oktober og d. 12te November i det nævnte Aar. Münter har af et gammelt jødisk Skrift erfaret, at man netop satte denne Planetsammenkomst i Forbindelse med Messias' Komme. Dette kunde jo lyde ganske troværdigt, men for mange vil det staa som noget ubegribeligt at sætte Kristi Fødselsaar saa langt tilbage fra det almindelig antagne Tidspunkt. Vort Aar 1 falder nemlig sammen med Aar 754 efter Roms Anlæggelse. Enhver, der er blot en lille Smule fortrolig med vort Kalendervæsen, ved meget vel, at der klæber en Fejl af flere Aar ved den fastsatte Epoke for Kristi Fødsel. Der gik over 500 Aar hen, inden nogen tænkte paa at gøre Kristi Fødsel til Begyndelsespunktet for vor Tidsregning. Det var Munken Dionysius den lille, som efter den romerske Biskops Ønske fastsatte Epoken, men han gik under dette Arbejde frem paa en alt andet end kritisk Maade. Da det et Sted i Evangeliet hedder: „Jesus gik i sit 30te Aar," antog han uden videre, at Jesus blev født 30 Aar før Korsfæstelsen. At han her begik en Fejl, er sikkert nok; men hvor stor den var, kan ingen

nu afgøre. Derimod er det hævet over enhver Tvivl, at Julen eller overhovedet Vintertiden ikke betegner Tiden for Kristi Fødsel; thi ingen vil da lade Hjorderne ligge ude i det fri paa de kolde, snedækte Højder. Kristi Fødsel maa snarere henføres til Begyndelsen af September. Den lærde Ideler kom til det Resultat, at Epoken burde flyttes 7 Aar tilbage, altsaa til Aaret 747. Ifølge Josefus skal der nemlig under Kong Herodes' sidste Sygdom være indtruffet en Maaneformørkelse kort før Jødernes Paaske. En saadan Formørkelse fandt virkelig Sted d. 12te—13de Marts 750, og da Herodes lod dræbe alle 2-aarige Børn, maatte Kristi Fødsel, der skulde falde i Slutningen af Aaret, rimeligst kunne sættes i Aaret 747. Dette stemmer ogsaa med et Sted hos Kirkefaderen Tertullian, som kalder Statholderen i Syrien Sentius Saturninus paa den Tid, da Skatten, som Lukas omtaler, blev opkrævet; men man ved, at samme Statholder kun indtil Sommeren 748 var Indehaver af denne Post.

En tredie Gisning gaar ud paa, at Bethlehems-Stjernen har været en virkelig ny Stjerne. En saadan maatte let have kunnet undgaa Opmærksomheden i Rom, hvor Astronomien ikke dyrkedes videnskabeligt. Man holdt ikke Regnskab med de almindelige Stjerner. Østerlænderne var mere bevandrede i Astronomien, fordi de maatte kende Stjernerne, hvis de af dem skulde kunne tyde Rigernes Skæbne; thi dette var jo dengang Hovedformaalet med Studiet af Stjernehimlen.

„Naar den Stjerne lys og blid
sig lod se ved Midnatstid,
var det Sagn fra gamle Dage,
at en Konge uden Mage
skulde fødes paa vor Jord.“

De tre Vise eller de hellige tre Konger, som de ogsaa kaldtes, lod sig lede af Stjernen, altsaa vel imod Nordvest. Stjernen blev staaende paa Himlen, saa længe den overhovedet eksisterede, hvoraf man ledes til den Slutning, at den har været cirkumpolar, d. v. s. en saadan, som er nær Himlens Pol og derfor hverken staar op eller gaar ned. Af Bibelen fremgaar det ogsaa, at Stjernen ikke har lyst ret længe.

Denne Gisning om en ny Stjerne modsiges rigtignok af den Kendsgerning, at Bethlehems-Stjernen ikke nævnes i de kinesiske Annaler. Kineserne optegnede ellers alle mærkelige Natursyn. I deres Fortegnelser har man fundet en ny Stjerne i Skorpionen, kaldet „Gæstestjernen“, hvori skulde ligge Betydningen af, at den havde et fremmedagtigt Udseende, en Stjerne, der lyste Aar 134

før Kristi Fødsel. En lignende Stjerne i Ophinchus omtales Aar 123 efter Kristi Fødsel. Men der omtales ingen ny Stjerne imellem disse to Tildragelser. Dog kan et saadant, rent negativt Vidnesbyrd ikke gøre vor Gisning uberettiget. Bethlehems-Stjernen kan have været en ny Stjerne, og vore Tanker føres derved hen paa de Tilfælde af denne Art, som ligger nærmere vor egen Tid, f. Eks. Tycho Brahes nye Stjerne i Cassiopeja Aar 1572—74 og den nye Stjerne i Persevs Aar 1901. Cardanus ansaa den første af disse for at være identisk med Bethlehems-Stjernen og mente, at den var kommen for at bebude Kristi Genkomst. Forøvrigt har den Mening været ret udbredt, at Tychos Stjerne var identisk med nye Stjerner i Aarene 1264 og 945, som om den skulde have for Skik at blusse op med Mellemrum af godt 300 Aar. Gaar vi atter 3 lignende Perioder tilbage, kommer vi til Tiden for Kristi Fødsel, men gaar vi en Periode frem, kommer vi til vor Tid. Dog har Tychos Stjerne endnu ikke ladet sig se igen. At den skulde være identisk med Stjernen i Persevs fra 1901, har vel været formodet, men ingen Astronom har for Alvor kunnet mene, at Tychos Stjerne i Løbet af den forholdsvis korte Tid af 300 Aar skulde have flyttet sig saa langt et Stykke Vej, hele 30 Grader paa Himmelbuen, naar man ved, hvor langt disse Stjerner er borte.

Fra Solen er Lyset kun 8 Minutter under Vejs til os, fra Polarstjernen 40 Aar, men den nye Stjerne i Persevs menes at være 10 Gange saa langt borte som Polarstjernen! Vidunderligt er det at tænke paa, at det, vi oplever i vore Dage af Naturfænomener paa Fiksstjernehimlen, er meget gamle Begivenheder, naar vi faar Nys om dem. Hvad vi ser om os her paa Jorden, foregaar jo samtidig med, at vi ser det, men den Verdensbrand, vi i de sidste Aar har været Vidne til, Branden i Stjernebilledet Persevs, har efter alt at dømme, vistnok fundet Sted paa Kolumbus' Tid. Budstikken, d. v. s. Lysstraalen, har været under Vejs til vort Solsystem i Løbet af de sidste 400 Aar.

Efter den moderne Opfattelse betegner en ny Stjerne en mægtig Katastrofe, en Naturrevolution i Billioner Miles Afstand. Det er en Samling af mørke Kloder, et udslukt Solsystem, der pludselig luer op, rimeligvis fordi det er stødt sammen med en lignende Gravverden. Det, der foregaar i saadanne Tilfælde — og man kender ca. 30 Tilfælde af denne Art i Løbet af de sidste 2000 Aar — er visknok noget i Lighed med Ildkuglernes Glødning og Sprængning oppe i Luften Kun maa vi tænke os, at

de „Ildkugler", der kan ses paa Billioner Miles Afstand, er Sole og Kæmpeplaneter, som Naturkræfterne spiller Bold med.

Men som sagt: Videnskaben har ikke kunnet løfte det Slør, der ligger over Bethlehems-Stjernen. Saa meget er vist, at hin bibelske Stjerne, der forkyndte Frelserens Fødsel og Fredens Evangelium, er udslukt. Maatte den dog atter lyse frem af Mørket over Jordens Skyggedal. Folkenes Længsel gaar dog i Retning af det store Maal: Fred paa Jord!

Torvald Køhl.

Saa meget rart.

Ude paa den jydske Hedeegn blev der oprettet en ny Poststation. Postfuldmægtigen sidder en af de første Dage og ordner alle Brevene, da det banker sagte paa Døren. Ind kommer en ung smuk Bondepige, hun siger: „Maa a spør om, er'et hier, a skal ha'e dem trej Kroner, som mi Kærest haar sendt mæ paa de hier Postanvisning."

Postfuldmægtigen efterser Postanvisningen og betaler saa Pigen de tre Kroner, men spørger: „Men hvorfor har De ikke, min gode Pige, afklippet Kuponen, der staar jo noget skrevet paa den." „Ja, de gør de," siger Pigen, „men ow Skrøft kan a et løs andt end Tal." — „Men jeg kan læse det for Dem, min smukke Pige, der staar: Min trofaste Kæreste! jeg sender dig hermed tre Kroner tilligemed mange Kys." — „Ja, dem trej Kroner haar a no faaet, men hvordan faar a dem manne Kys?" — „Dem har De her," og dermed greb Postfuldmægtigen Pigen om Halsen og gav hende en fire, fem Kys. Da Pigen kom hjem, fortalte hun: „Den Poststation er da en gromme raar Opfindels; der faar en udlevieret baade dem Pæng og dem Kys Kæresten senne hjem."

S.

Fortalt af Alexander Svedstrup.

Med Tegninger af Forfatteren.

En Tyfon er en Hvirvelstorm, der pludselig kommer farende over de fredelige Kyster, sætter Himmel og Jord i Bevægelse, udbreder Skræk og Rædsel, hærger, ødelægger og forsvinder. Sejlerne paa Havet kan fly for den; Jordens Dyr kan krybe i Skjul; men de stakkels Mennesker i skrøbelige Huse kan blot bede Gud om Skaansel for dette frygtelige Fænomen.

Enhver Tyfon har et Centrum, hvorfra den forfærdelige Bevægelse i Luften udstraaler. Centrum i den Tyfon, som her skal beskrives, var Fru Fabrikantinde Olsens Tunge. Hvor dette Tyfoncentrum busede frem, faldt Ærens fejreste Træer, og alle smaa uskyldige Blomster kvaltes i Smuds.

Fru Olsens Ankomst meldtes til Pensione Scandinave i Rom ved et Brevkort (der var utilstrækkeligt frankeret). Ingen anede, at det var et Rædselsbudskab. Der stod kun:

Jeg ankommer Kl. 3,22 Fredag Nat med Luksus-Ekspres-toget og ønsker mig afhentet paa Stationen med min Bagage. Mit Værelse maa have Sol hele Dagen og uden Gjene i nogen Retning, samt Kakkelovn og gode Fjedermadratser med Krølhaar, som jeg er vant til at ligge paa. Jeg vil betale 4 Francs pr. Døgn, da jeg bliver længere Tid.

Forbindtligst Fru Fabrikantinde Altea Olsen.

Pensione Scandinave var et billigt, men honnet Pensionat til 5 Francs pr. Dag. Som i alle billige Pensionater var Borde

og Stole halte og Kommodeskufferne skæve. Servantedørene havde en mystisk Evne til at springe op paa vid Gab og aabenbare, hvad de burde skjule. Klædeskabsdøren aabnede man med sin Støvleknapper. Møblerne var skrøbelige og gamle ligesom Pensionatets Indehaver Frk. Melstadt. Men gamle Frk. Melstadt var en udmærket brav Kvinde, der rastløs kæmpede for Tilværelsen og den bedst mulige Mad til Pensionærerne. Hun kunde sikkert have været en velhavende Dame, hvis hun ikke havde tilladt sig den Luksus at have et godt Hjerte, der blandt andet aldrig lærte at hærde sig overfor fattige unge Kunstnere. De boede gerne for halv Pris og betalte med refuserede Malerier eller med forventede Roman-Honorarer. Det lod ikke til, at Frk. Melstadt skulde naa — hvad hun altid havde drømt om —, at samle sig en lille Kapital, saa at hun kunde tage hjem til det kære Norge og hvile sig i sin Alderdom.

Frk. Melstadt var slet ikke glad over Brevkortet med Luksustogs-Fruen. Det var ikke de fire Francs, der bragte hende i Forlegenhed. Hun vidste altfor godt, at de Første-Klasses Passagerer, der søgte hendes Pensionat, skulde indvinde Billet-Prisen ved at slaa Pensions-Prisen ned og stryge Drikkepengene. Men hun havde simpelthen aldeles ingen Plads. Endnu samme Dag havde hun maattet sende Afbud til gamle Venner. Der var aldeles overfyldt i alle Etager. Hun havde stuvet de unge sammen, saa der ikke var en ledig Benende i en Seng. Hun selv laa i Badekarret og Pigerne paa Køkkenbordene. Men sende Afbud til Fru Fabrikantinden kunde hun ikke; thi Damen kom nu samme Aften eller rettere Nat.

Frk. Melstadt maatte ind og raadføre sig med Halvorsen, den forhenværende norske Købmand, som hver Vinter slog sig ned i hendes Pension og var som en gammel kær Broder. Halvorsen mente, at der ikke var andet for, end at han redte sit Leje paa Spisestue-Bordet, til man fandt et bedre Arrangement.

Det var jo forfærdelig pænt af Halvorsen, men saadan var han altid. Ingen af Pensionærerne var saa fordringsløs. Det eneste, han fordrede, men det slog han heller ikke af paa, var at betale dobbelt Pensionspris. „Saa vil jeg ha' det," sagde han, „for ser De, paa Hotellerne maa jeg betale ti Francs, og her befinder jeg mig mindst dobbelt saa godt.

Frk. Melstadts gamle Portier var ikke meget oprømt ved at bytte sin varme Dobbeltseng med en Nattepromenade i Regnvejr. Omtumlet af den stride Strøm af Rejsende, som væltede ud af Kupeerne, puffet af hidsige Dragere, banede han sig Vej langs

Togets uendelige Vognrække, stolende paa, at den fremmede Dame vilde lægge Mærke til det i sin Tid forgyldte „Pensione Scandinave“ paa hans Kasket. Nogle gennemtrængende Kvinde=Skrig fik ham til at spidse Øre. Alle vendte forfærdet Hovedet efter Skrigenes Retning.

Nu lød den skingre Røst igen: „Scandinave ... dinave! Pensione Scandinave!“ Der stod en mægtig Kvindeskikkelse med et højrødt Ansigt og viftede langt ud af en Kupedør med en grøn Handske: „Pensione Scandinave!“

Den gamle Portier borede sig frem mod den skrigende Dame, som fuldkomment dæmmede op for Udgangen af Boggie=Vognen, saa man kun saa Glimt og Paraplyhaandtag af de arrige, natte=gnavne Medpassagerer, som vilde slippe ud forbi hende. Endelig blev hun kilet til Side af nogle haandfaste Dragere og klemt ind i en Krog.

„Det er dog en Skandale, at man skal staa her midt om Natten og vente, naar man har skrevet i Forvejen; men det kunde man jo nok tænke, naar man tager ind paa et inferiør Hotel. Vær saa god, tag Bagagen!“

Portieren forstod ikke andet Norsk end „Goddag“ og „Mange

Tak", saa Fruens Vrede overvældede ham ikke. Det gjorde derimod Bagagen; thi Fruen havde fyldt en hel Kupé for at spare Fragt. Da den lille Mandsling under en Kæmpehøj af Kufferter og Pakker vaklede henad Perronen, efterfulgt af den ligesaa belæssede Frue, kastede Dragerne sig over dem; her var noget at tjene for et helt Dragerlaug; men Fruen slog om sig med Albuer og Haandkufferter og banede sig sejrrig Vej uden at bemærke, at en af hendes Kufferter var gaaet op og udspyede sit Indhold af Chemiser og Uldtrøjer, som Dragerne hævngerrigt spillede Fodbold med.

„Det manglede da bare, at man skulde lade sig flaa af Dragere," sagde Fruen triumferende. „Hotelkarlen har man gratis!"

* * *

Pensione Scandinave havde et ganske stabilt Klientel. De Folk, som søgte hertil, var ikke hastigt flyvende Fugle, der kom for at sluge Rom paa den kortest mulige Tid. Det var mest Folk af en sat Alder, der vilde tilbringe Vinteren fredeligt, mest Damer, der havde forladt Hjemmet for at være fri for det opslidende Bryderi med hver Dag at skulle bestemme Middagsmaden; Damer, som havde deres paa det tørre, i Overformynderiet eller i hjemmeværende Ægtemænd. Men paa den ensartede rolige Bund af ældre Damelighed vekslede et broget, let Mønster af levende Ungdom. Undertiden var det de studerende Sangere, der tegnede Mønsteret i Pensionen — de fyldte Gaarden og Korridoren med Triller og Akkorder om Morgenen og fyldte Spisestuen med Koncert om Aftenen —; til andre Tider havde Malerne og Arkitekter Overtaget, og Konversationen var da fuld af lidenskabelig Betagelse, rene Linier, guddommelig Naivitet og forunderlig Gennemsigtighed; til andre Tider igen snirkledes Mønsteret af unge Forfat'ere, der forraadte deres Geni ved at stryge Haaret frem over Ørene, eller Forfatterinder, der aabenbarede deres sære, mystiske Syn ved at gaa med Radiser i Haaret i Stedet for Blomster. Men til alle Tider var der i Mønsteret indflettet disse gammeldags Motiver, som maaske mangler Indhold, men dog aldrig gaar af Mode, lyserøde Rosenknopper, unge friske Piger, der ikke tænkte paa andet end at glæde sig over Livet.

Takket være den rolige Bund af honette ældre Damer med god Opdragelse var der altid en god og hyggelig Tone i Pensionen. Smuttede et grelt Individ ind, nødtes vedkommende til at afstemme sig efter Helheden. Men for Tiden herskede der en

fuldtud lykkelig, straalende Harmoni i Pensione Scandinave. Man var helt sammenlevet. Man kendte hinandens Familiefor-hold, udvekslede Bøger og Aviser og andre billige Opmærksom-

heder. Alle gik op i de samme Interesser, for klassisk Kunst, Middagsmaden og for alt, hvad der var billigt. Man drog hver Dag i sluttet Trup til det Museum, der netop den Dag var

gratis tilgængeligt. Om Søndagen drog man til Forum og fordybede sig i Betragtninger af Steder, hvor der muligvis en Gang havde staaet noget. Selv den, der aldrig før havde anet nogen Interesse for Kunst, følte sig besjælet af en utæmmelig Lidenskab efter at gaa i det sixtinske Kapel med et Toiletspejl i Haanden for at se paa Loftsmalerierne og falde i Ekstase saavel over den vidunderlige Michel-Angelo som over den forskrækkelige Perugino. Der var Kaffe-Selskaber paa Værelserne; Ungdommen dansede om Aftenen i Spisestuen. Mødrene beundrede hinandens Døtre. Alle fandt hinanden søde og mageløst elskværdige. Alle købte paa samme Sted en svvarmet Lysestage. De unge Kunstnere var alle forelskede i den samme unge søde Pige, og de unge Piger var alle forelskede i Pensionens eneste Italiener, den sortlokkede Ghiberti. Alle befandt sig uhyre vel og syntes, det var vidunderligt at have forladt de hjemlige Lænestole og store Kakkelovne for at sidde paa aflagte Sivstole og fryse, faa Mavebesværligheder og leve billigt, hvilket man altsammen kunde gøre langt lettere hjemme. Men man var jo i Rom, i den evige Stad. Det var et stort Eventyr. Naar den norske forhenværende Købmand indbød Pensionen til Eftermiddags-Kaffe paa et Tratoria, hvor Kopperne var italienske Snydekopper med tyk Bund og Kaffen et Fingerbøl Vand, hvori der var vasket et Par brune Strømper, føltes det som en Fest. Naar de unge Kunstnere satte rødt Papir om to Stearinlys og arrangerede Soiree paa Appelsiner, sur Rødvin og Stemning, var det vidunderligt poetisk. Naar man travede langt bort gennem mørke Gyder for at drikke vino bianca i en smudsig Bule med fedtede Træborde og vildtfarende Lopper samt spise kandiserede Rosiner paa et Halmstraa, var det vild Romantik.

Alt var som sagt straalende Harmoni. Der var ganske vist to Pensionærer, som ikke af Naturen egnede sig til fredeligt Samliv, men det var dem umuligt at anbringe deres Bitterhed undtagen i fælles Enrum. De maatte ellers finde sig i at erklære alle for søde og selv være søde. Den ene var en gammel dansk Enke-Professorinde med haardt Liv. Alle de ældre Damer spiste som Tærskere, men hun spiste for to; til Gengæld fik hun ved Sengetid et stort Fad kogte Figner op paa Værelset. Hendes Mand havde været berømt Digter. Ingen kendte noget af, hvad han havde skrevet, uden det Digt, der havde givet ham Berømmelsen: „Højt paa en Gren en Krage sad". Den anden var en gift Ingenue i Halvtredserne, eksporteret til Rom for Husfredens Skyld. Hun var englelig sød i Smilet. Hendes Øjne slugte alt, og hun laa med Ørene inde under de andre Pensionærers

Døre af Trang til Viden. Vi vil kalde hende: Fru Nøglehul. — Blandt Pensionærerne maa endvidere nævnes Englænderen, som gav Pensionen en fin Kolorit, en fornem, daglig barberet, gennemvasket Gentleman i brunt, velpresset Tøj, en halvfjerdsindstyve Aars Særling, der ansaa Nordens Folk for det mest ideelle i Verden. Han talte et stækt grammatikalsk Norsk med faa Minutters Ophold mellem hvert Ord, gik med en norsk eller dansk Bog under Armen og forvirrede de unge Piger ved at forudsætte, at de havde læst de Storværker, som han kunde citere i lange Baner, men af hvilke de kun havde læst Bindet. Han sværmede for Nordens Kvinder, og hans Blik dvælede varmt baade ved de gamle, milde Damer og ved de unge, friske. Den lille norske Pige Helga, som bragte ham Morgenkaffen, kaldte han Solvejg. Hun og hendes Søster Ella havde taget Tjeneste i Pensionen for at faa lidt af Italien at se paa en billig Maade. De lo og sang altid og var altid med til Pensionens Fornøjelser, især naar der blev danset. Det hele var som een stor, glad Familie. Der var kun een, som ikke var med til nogen Lystighed. Det var den blege, smukke Magda, som lavede Maden. Hende saa man kun sjældent et Glimt af. Hun var saa alvorlig. Naar hendes Arbejde var endt, gik hun ned paa sit Værelse i Stueetagen til Gaarden hos den italienske Portnerfamilie. Der smuttede hun ogsaa ofte ned mellem Frokost og Middag for at lege med Portnerparrets yngste lille Barn. Nordmanden, som var den eneste, der tillod sig at gaa i Køkkenet og snakke med Magda, sagde, at det var stor Skam, at Magda saa sjældent smilede; thi ingen kunde da være vakrere end lille Magda. Han havde nemlig set hende lege med den lille Portnerdatter og smile saa vakkert, at alle Vatikanets Madonnaer kunde gaa hjem og lægge sig.

Der var just i disse Dage store Arrangementer i Gære i Pensionen, men uden Frk. Melstadts Vidende. Nordmanden havde nemlig regnet ud, at Frk. Melstadt den 1ste Marts kunde fejre sit 25-Aars Jubilæum som Pensionats-Værtinde. Der skulde da selvfølgelig være stor Fest med Hædersgave. Der var holdt mange Koncilier paa Værelserne, og man var blevet enige om, at en Hædersgave i kontante Penge vilde være det mest kærkomne. Frk. Melstadt vilde nok kunne finde passende Anvendelse for Pengene til Fornyelse af hankeløse Kopper og anden Forskønnelse af Pensionatet. Enke-Professorinden havde rigtignok foreslaaet en Chaiselongue (som hun bittert savnede paa sit Værelse), og Fru Nøglehul var fremkommet med den fortræffelige Ide at forære Frk. Melstadt et Aars-Abonnement paa de københavnske Smaablade, som

man virkelig savnede i Udlandet; men Pengegaven blev vedtaget med stor Majoritet, og for at den kunde blive saa anselig som mulig, havde de unge Damer i Pensionen sat sig i Bevægelse og opsporet de fleste af Frk. Melstadts gamle Veninder, som boede rundt i Byen.

„Vi skal nok faa en rund Sum ud af det," sagde Nordmanden med et underfundigt Blik under de graa, buskede Øjenbryn.

„Og vi laver Blomsterguirlander over Dørene," sagde de unge Piger.

Hele Pensionen glædede sig til at berede den beskedne, slidende Frk. Melstadt en Himmerigsdag.

I denne smilende Pensionats-Idyl var det altsaa, at Fru Fabrikantinde Altea Olsen dumpede ned. Om Morgenen efter hendes Ankomst, ved Otteliden, foer alle Pensionærerne sammen. Den elektriske Klokke i Korridoren ringede. Det havde man aldrig oplevet før. Vel var der Ringeapparater i alle Værelserne, men det kunde aldrig falde nogen ind at bruge dem og ulejlige de to Smaapiger, der i Forvejen havde mere end nok at gøre. Mon nogen var bleven syg? Alle lyttede. Saa ringede det igen, vedholdende, ustandseligt, irriteret.

Det var Fru Fabrikantinden, der ringede, og da Helga bestyrtet kom farende op fra den underste Etage, mødte der hende i Fru Fabrikantindens Værelse det forfærdelige Syn af en overmenneskelig svulmende Kæmpekvinde i Underliv med nøgne Atletarme og blaa Lastings-Reform-Benklæder, der syntes spændte over en Ballon. Et rødt Dobbelthage-Ansigt busede frem imod hende: om Folk var døve i denne Anstalt, om det elendige Fyrfad af en Kakkelovn var til Pynt eller til at lægge Ild i — om Morgenen, om man vilde sørge for, at der altid kom en Kande varmt Vand op — om Morgenen, og om man vilde sørge for, at hun fik et Værelse med Sol — om Morgenen.

Næppe var den forfærdede Helga sluppen ud, før Fru Nøglehul bankede paa hos Fabrikantinden og smuttede ind.

„Undskyld, at jeg er saa fri, men jeg hørte, at De ringede; mit Navn er Fru Nielsen, født Engel, De er jo Fru Olsen. Gud, jeg kender saa godt Deres Kusine Fru Schmidt. Jeg mente, at De som fremmed —, at jeg maaske kunde være Dem til Tjeneste med et eller andet."

Meningen med Fru Nøglehuls Elskværdighed var blot hurtigst muligt at faa Lejlighed til at sluge den nysankomne.

Fru Fabrikantinden bad sødt smilende Fru Nøglehul om at sætte sig.

„Undskyld jeg maa byde Dem den Halmvisk, men jeg formoder, den skal forestille en Stol.“

Medens Fru Fabrikantinden vedblivende optraadte i sin flatterende Dragt og hoppede frem og tilbage i Værelset med graciøse Ballettrin og fremviste sine fænomenale Former under Udpakningen af sine Kufferter, udviklede der sig en rivende Konversation mellem de to Damer. Inden Forløbet af et Kvarter var der sluttet et Hjertens-Forbund mellem dem. De forstod hinanden. Fru Nøglehul havde gennemgaaet alle Pensionærerne, og Fru Olsen havde været saa heldig at vide noget graverende eller latterligt om alle dem, der var hendes Landsmænd.

Fru Nielsen forlod hende styrket og labet og foer straks ind til den gamle Professorinde for at faa Luft for sin nye Viden. Professorinden var i Neglige og modtog den indtrædende med et hæst Skrig, idet hun kastede et Haandklæde over Hovedet og snappede sin Paryk, som hun gemte bag Ryggen.

„Tænk, at det altsammen er Paryk,“ sagde Fru Nøglehul til sig selv.

„Jeg kan virkelig ikke tage imod Dem,“ gispede Professorinden, idet hun proppede de forlorne Tænder ind i Munden.

Men Fru Nøglehul var ikke af dem, der lod sig forbløffe. Hun konstaterede hurtigt, at Professorinden bar en lille graa Pude

bagpaa, og sagde: „Det er jo kun mig, lad Dem endelig ikke genere. Jeg kommer lige fra Fru Fabrikantinde Olsen, en mageløs spirituel Dame; endelig en Gang en Verdensdame! Gud, de er jo saa uhyre rige; noget saa korpulent har jeg for øvrigt aldrig set; hun bruger Reform-Benklæder; jeg synes det er uskønt. Men nu skal De høre, hvad hun fortalte."

Fru Nøglehul refererede med stort Liv og forstærkede Referatet hist og her med fortrinlige Tildigtninger.

„Hørte De, Fru Olsen ringede? Vi vil ogsaa ringe. De maa endelig ringe, saa ringer vi allesammen. Det er da ved Gud for ga't, at man skal lade sig kujonere af Kølkenregionen, og det er desuden ikke godt for en fremmed at staa ene."

„Hvad skal jeg ringe paa?" spurgte Professorinden, medens hun under Haandklædet satte Parykken paa bagvendt, saa Chignonen kom foran og Skilningen med de hvide Bukler i Nakken.

„Sig, at De vil have varmt Vand til at vaske Deres Haar med. Nu ringer jeg for dem."

Fru Nielsen ringede og forsvandt. Da Helga kom op til Professorinden, meddelte denne hende, at „der var ikke noget".

Lidt efter ringede Fru Nøglehul for at bede Helga foreslaa Frk. Melstadt, at lægge ren Dug paa til Frokosten, for Fru Fabrikantinden var jo af meget fin Familie.

Fru Fabrikantinden gjorde et godt Indtryk paa Pensionats-Samfundet. Hun var bedaarende venlig, sprudlende livlig og fuld af morsomme Historier. Man lagde ikke straks Mærke til, at hendes morsomme Historier altid gik ud over hendes Medmennesker. I Løbet af to Dage havde hun fyldt alle Pensionærerne med gruelige Historier om hverandre. Nu vidste enhver, at den lille, stilfærdige Fru N. var kommet til Rom for at besøge „en Ven". „Tænk! har De virkelig ikke lagt Mærke til, at hun er saa paafaldende meget ude alene? Pyt! Timer i Italiensk! Hvad skulde hun med Timer i Italiensk? Jo, det er v st nogle nydelige Timer."

Fru X. var en yderst tarvelig Person. Hendes Mand var jo som bekendt død af Delirium, og Datteren havde været nødt til at gifte sig med en Slagter.

Hvad Tonen i Pensionatet angik, da maatte hun sige, at den var saaledes, at hun nok skulde betakke sig for at sende sine Sønner hertil. Aldrig havde hun set unge Damer opføre sig saa frivolt.

„Deres Datter, kære Frue, er jo en Undtagelse, den sødeste, uskyldigste lille Pige, man kan tænke sig, men hun har virkelig ikke godt af dette Selskab. Det er jo ligefrem ækelt at se de unge Piger kline sig op ad disse Kunstnere, og lagde De Mærke til

Italieneren, da han dansede med Frk. P.? Det er da tydeligt nok! At hendes Moder ikke ser det! Synes De virkelig, at Halvorsen er elskværdig? Ja saamænd, elskværdig, det maa jo nogle synes. Jeg finder nu, at det er lidt for mistænkeligt, saa længe denne Frøken Helga er inde hos ham om Morgenen. Den Fnisen, man hører derinde fra, holder jeg nu ikke af. Men i det hele taget, dette Pensionat kan man egentlig ikke være bekendt at bo i. Men det er jo da ogsaa den almindelige Mening i Rom. Det er jo en bekendt Sag, at Frk. Melstadt altid har norske Piger — eller Frøkner — i Huset et Par Aar ad Gangen paa ubegribeligt indbringende Vilkaar. Naa, det kan jo ogsaa være heldigt for visse Folk at forsvinde lidt. Kan De ikke tro det! Skal jeg fortælle Dem noget, som jeg netop har faaet at vide i Dag ude i Byen fra absolut paalidelig Kilde? Det er betroet mig som en absolut Hemmelighed, saa De maa ikke nævne mig som Kilden. Hende derude i Køkkenet, denne Magda, har oven i Købet sit Barn her i Huset. Det byder man os!"

Harmonien i Pensionen var gaaet i Stykker. Damer, som var blevet intime Veninder, fjernede sig fra hinanden i indestængt Vrede. Fru Fabrikantinden svælgede i Sladder, fritlede, pustede til Ilden, satte ondt og blev selv belønnet med et virkeligt Had fra alle Sider, men mest fra de unge Piger. De sammenlignede den fede Frue med en altfor haardt pumpet Cyklering, der truede med hvert Øjeblik at eksplodere. De fik Helga til at lægge en hel Pyramide af Frikadeller paa hendes Tallerken, da hun en Dag kom for sent til Bordet, for at hun kunde se, hvad Mening man havde om hendes Appetit; men de unge Piger havde den Tort, at hun slugte Pyramiden uden at blinke og oven i Købet ved Desserten fortærede en halv Isbudding, saa der intet blev til dem. Man hviskede om, at hendes Smudsigtøj var saa grænseløst malpropert, at Pigerne aldrig havde set noget lignende. Man var i højeste Grad indigneret over, at hun kun betalte fire Lire om Dagen og fik to blødkogte Æg op paa sit Værelse. Det var virkelig ikke honnet af Frk. Melstadt.

Festarrangementet til 25-Aars-Jubilæet truede med at gaa i Stykker. Fabrikantinden, Professorinden og Fru Nøglehul vilde absolut ikke være med, naar de unge Tøse skulde dirigere. Dette kom de unge Piger for Øre, og med stolt Fornærmelse anmodede de Fabrikantinden om at forestaa Arrangementet. Hun gik naadigt ind paa det, og hun havde jo ogsaa helt anderledes „Konnektioner". Hun fik udleveret Bidragslisten og det indsamlede Beløb og sammenkaldte en Komite, bestaaende af Professorinden og Fru

Nøglehul. Hun betroede først Fru Nøglehul, at man ikke kunde lade Professorinden samle ind, for hun vilde kun tale om sin Fordøjelse, og dernæst betroede hun Professorinden, at Fru Nøglehul jo desværre var ganske umulig til det Arbejde, da hun var altfor simpel.

Fru Fabrikantinden var i olivenfarvet Silkekjole, og hendes olivenfarvede Handsker og mægtige Hat, der meget mindede om en Grøntbutik, laa parate i Sofaen. Hun meddelte højtideligt de to forsamlede Komite-Damer, at hun stod i Begreb med at aflægge de nordiske Rigers Gesandter en Visit; thi den Hædersbevisning, man vilde yde Frk. Melstadt, maatte og burde have en officiel Form. Hun havde allerede ladet en Bekendt hjemme i Danmark tilflyde en Meddelelse angaaende Jubilæet, som nu vilde gaa over i den nordiske Presse. I denne Meddelelse fik Norden at vide, at Skandinaver i Rom, under den bekendte Fabrikantinde Fru Altea Olsens Ledelse, havde besluttet at foranstalte en større Fest i Anledning af et lokalt betydningsfuldt Jubilæum.

Endvidere havde hun bestemt, at der ikke skulde overrækkes Frk. Melstadt en Pengesum, hvilket var en simpel Tanke, men en Sølvjardiniere, i hvilken Anledning hun bemyndigede de to Damer at gaa ud og se paa saadanne Genstande i Butikkerne.

Fruen saa sig derpaa om i Værelset efter sin Hat. Hun kunde ikke opdage den noget Steds, men syntes bestemt, hun havde lagt den i Sofaen. Professorinden, som havde sat sig her, rejste sig forfærdet, men kunde heldigvis ikke se nogen Hat. De tre Damer anstillede nu en grundig Undersøgelse, uden at bemærke, at Hatten ved Hjælp af de lange Hattepinde havde anbragt sig i Professorindens Tournure-Pude. Fabrikantinden opdagede den omsider og greb den med et hæst Skrig: „Min kostbare Hat, har De dog ikke Øjne i Hovedet, Fjols!"

Jeg kan ved Gud da ikke have Øjne alle Vegne," snærrede Professorinden, og Fru Nøglehul bemærkede trøstende og indvendig henrykt, at hun syntes, den var nok saa fiks nu.

Fru Fabrikantinden forsøgte at ordne Grøntbutikken, plantede den rasende paa sit Hoved og knaldede ud af Døren.

Ved Middagsbordet herskede der en trykket Stemning. De to Komite-Damer af anden Rang havde besluttet at være krænkede over, at Formandinden optraadte for egenmægtig. De havde meddelt de andre Pensionærer, at det nu ikke skulde være en Pengegave, men en Sølvjardiniere. De syntes ganske vist, at det var uheldigt, men havde ikke desto mindre besøgt ca. tolv Guldsmede og set paa omkring halvtreds Jardinierer. De andre Pensionærer

var meget misfornøjede, og de unge Damer erklærede, at de aldeles ikke kunde forsvare at anvende Bidragydernes Penge paa den Maade.

Midt under Maaltidet stævnede den olivenfarvede Fabrikantinde frem til sin Plads i synlig Oprømthed; thi hun havde drukket Eftermiddags-The hos en Gesandt-Frue og desuden indsamlet et „meget betydeligt" Beløb.

Efter Bordet kom det til et forfærdeligt Optrin. De unge Damer forlangte en Redegørelse af Fru Fabrikantinden. Der dannede sig to Partier, et om Fabrikantinden, bestaaende af Pen-

sionærer, der frygtede hendes altnedsablende Tunge og følte sig tiltalte ved den officielle Fornemhed, og et demokratisk Parti, der fylkede sig om de unge Damer. Striden begyndte under høflige, ja endog kærlige Former, gled derpaa over i personligt Skænderi, hvori de unge Damers Mødre blandede sig, og det endte med, at Fabrikantinden spruttede som en Vulkan og udgød en dræbende Regn af Ild over den næsvise, uforskammede Ungdom og over det plebejiske Almue-Pensionat, og forsvandt bag en smældende Dør.

Englænderen stod dybt rystet, og Halvorsen mumlede: „Satan

til Kvindfolk!“ Den tilbageblevne Forsamling dirrede af Raseri og samlede sig i Smaagrupper, der ikke levnede hinanden Ære for to Skilling. Alle de af Fabrikantinden kreerede Historier hvirvlede rundt. Da Englænderen fik at vide, at Fabrikantinden havde fortalt, at han havde været nærgaaende imod hende, da han i Forgaars Aftes galant havde kørt hende hjem fra Operaen, blegnede han, glemte at tale Norsk og gentog „the most vulgar person“.

De unge Damer fik at høre, at hun havde sagt, at de ligefrem jagede efter Mandfolk. De dels græd, dels blegnede i Myrdelyst. Enkelte af de gamle Damer søgte forgæves at gyde Olie paa det oprørte Hav ved at tale om Vejret i Morgen.

De to norske Piger fik at vide, hvad Fabrikantinden havde angivet som Grund til deres Ophold i Udlandet, og satte sig hen i en Krog, græd og sagde, at det altsammen var saa stygt, og at de vilde tage hjem. Nogle af Fruerne med Døtre bestemte at flytte straks i Morgen til et andet Pensionat.

Halvorsen fik høre Historien om Magda. Han blev dirrende sint, snappede efter Vejret, rejste sig og satte sig, og gik saa ud paa Gulvet og sagde med høj Røst, stammende af Sindsbevægelse: „Her er kommet noget ondt ind, noget ondt, som vi maa have ud. Der kan siges meget stygt af Kvindfolk, men der er noget saa stygt, at det ikke maa siges. Jeg vil have grej Rede paa den Sagen.“

Med fast besluttede Skridt gik Halvorsen ud til Frk. Melstadt, der sad fredeligt i sit Køkken og skrællede Kartofler og læste i den spændende Roman „Den skæbnesvangre Brudering eller det blaa Spøgelse“.

Halvorsen stillede sig op foran Frk. Melstadt og sagde: „Et ondt Menneske har sagt en styg Usandhed om vores smaa Piger herude. Vil De øjeblikkelig straks jage det onde Menneske ud, just nu med det samme. Hun skal ikke længer forgifte Pensione Scandinave og lægge det øde, som De har bygget op. Hun siger til og med, at vores lille Magda har Barnet sit her, her i Huset.“

Frk. Melstadt var lige ved at tabe Kartoffelfadet af Skødet.

„Hvem har sagt det? Vores to gode Smaapiger kan ikke have løbet med Sladder?“

„Er det sandt eller ikke sandt? Er lille Magda ikke fuldt ud en ren og uskyldig Pige?“

Frk. Melstadt rejste sig og stillede sig foran Nordmanden med sine gamle Øjne fæstede i hans.

„Uskyldig! Jo, det var netop det, hun var. Havde hun

bare aldrig været saa uskyldig. Men det lille Fæ troede jo paa et Mandfolk og paa alt det Sludder med Kærlighed, og mente, at alt hvad han sagde, Afskummet, var Vorherres egen Sandhed. Hun selv har saamænd, det er jeg vis paa, aldrig kendt Lyst til at rende med Mandfolk; ja er der noget, der ikke ligger for hende, saa er det den Slags, for det vil jeg dog bare sige Dem, at er der nogen, der er en Engel her paa Jorden, saa er det hende. Jeg har da aldrig kendt saa ren en lille Pige, saa uskyldig, ligefrem saa god som Madonna."

Madonna! Det var jo Halvorsens eget Ord om hende. Der gik et Syn forbi ham. Den blege Magda, der smilede til Portnerfolkenes Barn! — Det lille yndige Barn hos Portnerfolkene! Nu forstod Halvorsen! — Men just som han skulde spørge videre, greb Frk. Melstadt ham i Armen med en forfærdet Mine, med stivnede Øjne og spændte Ører. Derpaa gjorde hun et Kast med Hovedet henimod Døren til det lille Anretterværelse. Hun havde helt glemt, at Magda sad derinde og polerede Gafler lige ved Siden af dem med Døren paa Klem. Ængstelig trippede hun hen og skød Døren lydløst op. Der sad Magda med Hovedet i Armene henover Gaflerne og hulkede, saa hendes bøjede Ryg sitrede. „Magda, lille søde Magda!" Frk. Melstadt klappede og trippede, lagde sine gamle Læber paa hendes Haar og trykkede hendes Hoved ind til sig.

„Hvad gør det, Magda, vi er jo netop saa glade over vores lille Ragna, hvad gør det, hvad onde Mennesker siger, naar Vorherre har givet os saadan en lille Engel. Han har jo vendt alt til det bedste. Det gør han altid. Saa, saa, lille Magdamor! Vil du nu se til, du tager fat paa Gaflerne. Du har andet at gøre end sidde og tude. Skamme dig skulde du, — og kere sig om, hvad Mennesker siger. Bare man er god for Vorherre, saa skidt med Mennesker. Folks Ondskab kommer bare tilbage over dem selv. De kan slet ikke skade andre, nej de kan ikke, aldrig, uden naar man er bange for dem og ikke har Tro til, at det er Vorherre, der regerer over os allesammen. Vær nu en rask og glad Pige, og tak Vorherre. — Hvad er det, du siger? Jeg kan ikke forstaa dig, naar du græder."

Omsider opfattede Frk. Melstadt, hvad Magda hulkede:

„Jeg slipper aldrig bort fra Folk . . . altid foragtet . . . jeg ødelægger hele Pensionen . . . og Helga og Ella . . . Vidste jeg bare et Sted i Verden, hvor jeg kunde skjule Ragna og mig. Bare vi maatte dø begge to . . . Aa, lad mig gaa ned. Jeg skal staa tidligt op i Morgen og gøre Gaflerne i Stand.

„Ja, ja, gaa i Seng da. Jeg skal nok gøre de Par Gafler i Stand. Men lad nu være at ligge og tude. Godnat min kære, lille Pige.“

Magda skyndte sig ud gennem Kokkenet forbi Halvorsen.

Frk Melstadt satte sig stilfærdigt ned med sine Kartofler, og medens hun skrællede de sidste, fortalte hun Halvorsen Magdas sørgelige Historie:

Det var da Frk. Melstadt sidst var hjemme i Norge, at en gammel Veninde kom og bad hende om Hjælp for en ung Pige, som var saa ulykkelig, at man ængstedes for, at hun skulde tage Livet af sig. Hun var som sindssyg af Fortvivlelse, sad i en Krog bag Sengen, vilde hverken spise eller røre sig, kun græde. „Ja, saa tog jeg hende med herned. De kan tro, jeg lagde ikke Fingrene imellem; hun maatte hænge i fra Morgen til Aften, for, ser De, i en ledig Hjerne der huserer Spøgelserne. Saa kom Barnet; jo, det er meget rigtigt. Det er nede hos Portnerens, den dejligste Unge af Verden, som De har set, og nu vilde hun naturligvis ikke for alt i Verden være af med den alligevel. Jeg synes nu ikke, jeg har gjort saa forfærdelig en Synd ved at redde maaske to Menneskeliv, men for Resten har jeg altid tænkt mig, at der nok en Dag skulde komme en sød Sjæl og gøre Pigebarnet ulykkelig igen.“

Næste Dag var der en uudholdelig trykket Stemning i Pensione Scandinave. Der blev kun vekslet faa og sagte Ord ved Bordet. Kun Fru Fabrikantinden var tilsyneladende frisk og oprømt. Med paafaldende højrøstet Frimodighed kaldte hun paa Pigerne for at faa en Ret serveret anden Gang.

Efter Bordet var der en ældre Dame, der tog Mod til sig og spurgte, hvad det saa blev til med Festarrangementet; thi der var jo kun et Par Dage igen.

„Jeg ved absolut intet mere om den Sag. Den er mig fuldstændig ligegyldig. Jeg har absolut intet mere med den at gøre.“ — Her slog Fruen thealralsk ud med begge Hænder og løftede Skuldrene beklagende. — „Jeg har sendt Portieren ud i Byen med Listen og Adresserne og Pengene, for at levere Bidragene tilbage, og Fru Professorinden og Fru Nøglehul sørger for, at de ærede herværende Pensionærer faar deres Bidrag afleverede. Jeg overlader alt til de selvstændige unge Damer og deres elskelige Mødre.“

Derpaa sejlede Fru Fabrikantinden ud af Stuen med en Dronnings Holdning.

Hædersgaven var røget i Lyset. Festarrangementet var op-

givet. Mødrene og de unge Damer pakkede Kufferter. Nogle tog til Florentz, andre til Sicilien. Englænderen var rejst med sine bristede Illusioner om et ideelt Folk i Norden. Fru Fabrikantinden kørte til Stationen med sit Bagagebjerg og Portieren for at bringe Fordærvelse over andre Egne. Hun nikkede huldsaligt til Portieren fra Kupedøren. Drikkepenge fik han ingen af, formodentlig ved en Forglemmelse. Hun efterlod sig en ituslaaet Vandkaraffe, en ødelagt Idyl og et uforglemmeligt Minde.

Det var Historien om en Tyson. Den er ikke skrevet i den Tro, at en saadan ødelæggende Tunge er et yderst sjældent og derfor interessant Fænomen; tværtimod, den er skrevet, fordi disse giftige Tunger med tilhørende ubehagelige Personer er altfor almindelige. Lad os vogte os for dem og passe paa, at de ikke slipper ind i Stuerne.

Men for Resten fik Frk. Melstadt Ret. De onde Tunger bringer Taarer og Uhygge, men til syvende og sidst dræber de kun deres egne Indehavere.

Der blev ikke nogen storartet Jubilæumsfest i Pensione

Scandinave, men Frk. Melstadt fik en rigtig lykkelig Dag mellem gode Venner. De unge Kunstnere forærede hende refuserede Malerier. Den forhenværende Kobmand lagde en dejlig fed Konvolut i hendes Serviet. Magda sad med til Bords med sin lille Pige paa Skødet, og hun smilede; thi Købmanden havde faaet Held til at lære hende, at man ikke skal krybe i Skjul for Mennesker.

Pensione Scandinave overlevede ikke sin Jubilæumsdag. Man vil forgæves søge Frk. Melstadt i Rom. Købmanden fik nemlig en pludselig Hjemve efter gamle Norge og sin gode Villa ved Frederikshald, og han paastod, at han ikke kunde undvære Frk. Melstadts Mad. Han bortførte Frk. Melstadt. Hun sidder nu og hviler sig i en Lænestol, der kun svagt minder om Pensionatets, og bilder sig ind, at hun styrer Huset for Købmanden, medens det i Virkeligheden er den smilende Magda, der regerer. Købmanden selv tilbringer sin meste Tid med at lege med og spadsere med en sød lille Pige, som han har adopteret.

En Aftenstund.

Af Valdemar Vaaben.

Solen gled stor og rød ned bag Lillebælt og den blaa Strimmel Sønderjylland, der skimtedes langt i Vest.

Fra Ingstrup Kirke lød Aftenklokken, og hist og her kunde man se de ældre Mænd og Koner rette sig fra Arbejdet og stryge Huen af eller folde Hænderne.

Og saa var Solen borte.

Ned fra Taarnet kom stavrende Klokkeren, Jens Larsen eller „Jens Bimbam", som Børnene yndede at kalde ham.

Jens særkendtes ellers ved at have en puklet Ryg og rindende Øjne.

Idet han lukkede Kirkegaardslaagen efter sig, lød der ude fra Vejen en brummende dyb Røst:

„God Aften, Jens — naa, saa er den Dag ringet ud."

„Jo," svarede Jens med sin pibende Stemme, „den ene Dag efter den anden, Rasmus, den ene Dag efter den anden, til du og jeg ligger i Fred herinde — med Jord i Mund!"

„Ja, der kan jo snart komme Ordre, Jens," sagde Rasmus og slog Følge med Klokkeren.

Den nyankomne var en svær, ældre Mand med et glatraget Ansigt. Hans venstre Ben var et Træben, og det satte han, naar han gik, til Jorden med en krigersk Selvbevidsthed: gammel Soldat — bum — trask — bum — trask.

Han var ellers Bolsmand og havde et rart Sted til en Hest og fire Køer oppe ad Laasbykanten. Han var gift; men Ægteskabet var barnløst, og dette gjorde ofte Rasmus mistrøstig — den Slægt, der voksede op og „bar Danmarks Fremtid", havde han og Birthe ingen Del i, intet at raade;

den søgte sine Raad — om den gad — anden Steds, hos Fædre og Mødre.

Og for Resten — hvad var det for en Slægt, der voksede op? Var det værd at sørge over, at man ikke havde Sønner og Døtre i dens Rækker? Nej, Pokker til Ungdom, den! Dans og Sjov, Sang og Cykler, det tænkte de paa — ja! Men Sønderjylland derovre, Skammen over et rømmet Dannevirke, Sorgen over et røvet Stykke Fædreland — alt det gav de en god Dag, blot de kunde faa lært den sidste Revuevise, saa havde de aandelig Føde nok — hæh!

Se det var nu Rasmus' uforgribelige Mening, og den udviklede han i denne Aftenstund, mens han stampede af Sted ved sin Ven Jens Klokkers Side. I det hele var dette om Sønderjylland en Sag, som Rasmus ofrede mange Tanker paa — ikke saa sært, han havde jo allerførst ofret den sit gode, stærke Ben.

Og hos Jens Klokker mødte han ofte Forstaaelse, særlig da, naar han kom ind paa Krigshistorierne; for stakkels Jens saa paa Krigerstanden som paa et Paradis, hans ulyksalige Pukkel for stedse havde stænget ham. Og hvad interesserer vel mere end det uopnaaelige?

Tiden havde vel lægt Rasmus' Benstump og Jens' Hjertesorg; men med Uro i Luften kunde det hænde, de værkede og smertede endda og mindede Ejermanden om, at gemt er dog ej glemt.

„Naa, for at snakke om noget andet," sagde Rasmus, „jeg har min Støvle med, der skulde en Flik paa den."

Jens passede foruden Klokkerne ogsaa en lille Skomagerforretning. Her sad han de søgne Dage fra Morgen til Aften i den lavtloftede Stue med de grønne Vinduesruder og brugte Rispen flittigt, mens hans gamle Søster syslede med Maden og Hønsene.

„Det skal du faa," sagde han, „du følger vel med hjem en Omgang? Du skal have Piben stoppet."

Lidt efter sad de to gamle paa en Bænk udenfor Jens' Hus. Over dem hældede sig en blomstrende Hyld, og foran dem laa udbredt Bæltet med Øer hist og her og Sønderjylland allerlængst ude. Solskæret stod endnu paa nogle røde Skyer, der hang paa den gulgrønne Himmel; Bæltet var blankt som et Spejl og viste med Nøjagtighed Himlens Billede. Et Dampskib kom pilende og skar en sølvblank Stribe

tværs gennem Billedet, gled saa udenom den fjerne Ø — og Billedet glattedes langsomt igen.

„Her er kønt,“ sagde Rasmus og sendte en Røgsky op i Hyldebladene.

Jens sad og stak med et Straa i sit Pibehoved: „Ok ja, saamænd er her saa — ok ja!“

Der klang Latter og Raab op til de to gamle.

Nede i Grusgraven, som gik i en Bue bag Hegnet, havde en Flok Karle og Piger samlet sig. Først var een kommen drivende, saa en anden, og til sidst var der nok til en Enkemandsleg. Nu gik det løs hen over Gruset og op over Lars Petersens grønne Agre.

De to oppe paa Bænken blev efterhaanden helt optagne af Legen.

„Hæh! naa — nu har han hende! Nej, hun snoede sig, gjorde hun! Boms! sikke klodset han er, den Palle! Nu kan han klappe igen!“

Bagerste Par foer ud igen. Nævnte Hr. Palle gjorde sig al Umage og strakte vældigt ud. Det lykkedes ham at splitte Fjenden, hvis ene Halvdel, en lyshaaret Pige, let som en Hind foer op ad Grusgravens stejle Side og videre hen over Græsmarken mod Jens Klokkers Hus. Palle fulgte sveddampende efter.

Med Haaret i Brus og begge Hænder i Skørtet — det besværlige Skørt — foer hun om bag Rasmus, som klukio i Spænding. „Pas nu paa, Karen, pas paa!“

Palle løb modsat — omkring ved Jens. Karen stod paa Spring — han var lige ved hende nu! Saa sprang hun frem forbi Rasmus' venstre Side — hov! der snublede hun over Træbenet, som strittede stivt frem. Hun tog et Par Spring for at faa Ligevægten — og dumpede lige i Armene paa Palle, der havde faaet sig vendt.

„Puh! fik du mig, saa var det ikke din Skyld, Palle!“

„Det var heller ikke din, Karen!“

„Hæh, hæh, hæh,“ lo det bagved dem, „det var nok mit sønderjydske Ben, du faldt over, lille Karen!“

„Jeg gjorde dig da vel ingen Fortræd, Rasmus?“ spurgte Karen.

„Nej, nej! det Ben skal nok holde; men jeg kan jo bare ikke saadan snappe det til mig i en Fart. Du slog dig vel heller ikke, Karen?“

„Ikke Spor!“

Der var bleven Standsning i Legen ved dette Optrin; de unge dernede havde lagt Mærke til de gamle oppe paa Bænken.

„Kom her op, jeg faar Lyst at snakke med jer, lille Folkens!" raabte Rasmus med sin dybe Røst.

De unge adløb uvilkaarligt hans kraftige Kommando og kravlede op ad den stejle Skraaning, hvor de stimlede sammen om de to gamle.

„Hvad er der saa, Rasmus?"

„Hør, kan I se det Land derude?" sagde han og pegede med Stokken ud mod Sønderjyllands Kyst.

„Jo, det kan vi godt, det er jo Sønderjylland."

„Ja, det er Sønderjylland, Folkens, og det skal I huske paa, skal I! Det Land har man ikke Lov til at glemme for Sjov og Lystighed, forstaar I!"

„Jamen, Rasmus, det gør vi jo heller ikke!"

„Ikke? Jo mænd gør I saa. Da jeg var i eders Alder, da hed det noget andet, da var det Alvor og ikke Leg, forstaar I. Se, da gik vi i Krig for Landet der — og ofrede Liv og Lemmer. Ja, det er ikke Snak, det; mit venstre Ben blev paa Lazarettet derovre. Og derfor brugte vi vor Fritid i Skytteforeningerne og lærte de unge at tumle en Riffel."

„Var du med til det Rasmus?" spurgte Palle opmærksom. „Det vidste jeg ikke."

„Det var jeg, bitte Palle, og det var Jens der med, saa skrøbelig han var."

„Ja, vi har da ogsaa Skytteforeninger endnu," indvendte Palle.

„Ja, men det er ikke for Sønderjyllands Skyld, I har dem!"

„Vi kan ikke tage Sønderjylland igen med Vaabenmagt, Rasmus, det ved baade du og jeg godt," sagde Palle med Alvor.

Rasmus foer op: „Ja, hvad saa, hvad saa?"

„Saa venter vi til bedre Tider, Rasmus!"

„Og glemmer det hele!"

„Nej, nej! Det har ingen Nød, det skal Tyskerne ogsaa nok selv sørge for, vi ikke gør. Her er Lars, og der staar Stine og Jensine henne, de tre er udviste for nylig — de kan fortælle os om Sagerne, selv om vi glemte dem."

Henne ved Hyldetræet havde de unge samlet sig i en Kreds.

„Palle!" raabte Karlene.

„Karen!" raabte Pigerne.

De to gik hen i Kredsen. Efter et Øjebliks Smaanynnen stemte de alle stærkt i med en firstemmig Sang:

„Slumrer sødt i Slesvigs Jord, —
dyrekøbt den blev ved eder,
Sommeren sit Blomsterflor
over eders Grave breder —"

Det var unge, stærke og dog bløde Stemmer, som umiddelbart forstod at give Ordene Liv:

„Ingen Ven jert Haandtryk fik,
ingen hørte Afskedssukket —"

Jens Klokker sad foroverbøjet og lyttede: det havde han ikke i Klokkerne, det de der sang.

Rasmus havde sat sig og hamrede sagte Takten til Sangen paa sit Træben.

Da saa de unge kom til sidste Vers:

„Skøn er Døden, som I fik,
ingen skønnere der findes —"

saa de Rasmus springe op med tindrende Øjne og strække Armen ud mod Sønderjyllands Kyst. Og da Sangen var ude, skuldrede han sin Stok for de unge og stod der saa ret, som havde han aldrig haft Træben i sine Dage.

„Tak, lille Folkens, Tak! I har gjort en gammel Krigskarl glad — jeg troede, I havde glemt Sønderjylland, men det tror jeg ikke mere!"

Jens Klokker sad og rokkede frem og tilbage paa Bænken, mens Taarerne løb ham ud over de rødrandede Øjenlaag.

„Ja, Vorherre hjælpe jer, lille Børn, Vorherre hjælpe jer! Det er strenge Tider, der staar for, ja det er!" —

Mørket havde begyndt at brede sig over Egnen, men Havet var blankt og vuggede de violette Skyer i sin Favn. Sønderjyllands Kyst laa som en dunkel Taagestribe derude — men den kunde ses endnu.

Et fint Vink.

Assessoren: Navn.

Damen: Petra Jensen.

Assessoren: Ugift?

Damen: Ja! og med 20,000 Kroner i Sparekassen

Forskellige Smaating.

Lidt fra Naturens store Rige.

Den, der holder af Naturen og opmærksomt iagttager den, vil altid finde Stof nok til Beundring for dens Rigdom, for den vise og skønne Plan, der gaar gennem alt, og sikkert hører den Glæde, man derved nyder, til den reneste og skønneste, der gives, den er jo paa sin Vis en Tilbedelse af Skaberen, en Tilbedelse, der virker forædlende paa os selv. Sløvt og overfladisk at betragte det hele, fordi det er noget, man ser hver Dag, saaledes som mange gør, er det samme som at skyde en ren skøn Glæde fra sig — maaske for at nyde en, der er uren og grim.

Det er Skaberens Villie, at intet maa gaa til Grunde, ingen af de Plante- eller Dyrearter, som en Gang er sat i Verden. Derfor er ogsaa ikke blot Dyrene men ogsaa Planterne udstyrede med Midler til at forsvare sig og til at vinde Udbredelse — ogsaa dette er jo en Art Forsvar —, thi Kampen for Tilværelsen kan jo undertiden være haard nok og maa være det, da Arterne skal begrænse hinanden, ellers vilde de snart blive indskrænkede til nogle enkelte, nemlig de, der er mest frugtbare og de, som har de bedste Forsvarsmidler.

Sikkert mange, som læser denne lille Artikel, har aldrig nærmerere tænkt over, at ogsaa Planterne kan forsvare sig og det paa adskillige Maader. Skarpe og spidse Torne er saaledes et af Midlerne, stive, børsteagtige Haar paa Stængel og Blade et andet, der skal afholde de planteædende Dyr. Et tredie Middel er den skarpe eller bitre Saft, som mange Planter indeholder, saa at de ikke smager Kreaturet, et fjerde Middel er ubehagelig Lugt. Der kunde nævnes adskillige af den Slags Forsvarsmidler. Et af de mærkeligste er uden Tvivl det, man kunde kalde „Forklædning“, ɔ: at en Plante har stor Lighed med en anden, der har et eller andet godt Forsvarsmiddel, uden at den Plante, som efterligner, selv ejer dette. Et Eksempel herpaa kan man i Sommertiden finde paa enhver Grøftekant — men derfor er det ikke mindre mærkeligt. Jeg tænker paa „Døvnælden“. Denne Plante, som aldeles ikke er i Familie med Brændenælden, ligner dog i en yngre Alder denne paa en aldeles skuffende Maade og frelser derved ofte Livet. Et af de allersimpleste Beskyttelsesmidler er vel det, at Frugt som umoden er grøn og derfor vanskelig at opdage, medens den som moden og forplantningsdygtig netop tidt har en spraglet Farve,

thi da skal den opdages for at Frøene, naar den fortæres, kan blive spredt.

Nogle Planter har akkurat samme Udseende som andre, der skyes paa Grund af Lugten, uden at de dog har denne. Et Eksempel giver Kamilleblomsten, som har en Frænde af akkurat samme Udseende, men uden den stærke Lugt. I de sydafrikanske Ørkener findes Planter, som i den tørre Aarstid aldeles mister Bladene, kun Stammen bliver tilbage, og denne er tyk, graa og uformelig, saa at man selv nærved skulde tro, det var en Sten.

Et af de bedste Forsvarsmidler, om ikke altid for det enkelte Individ saa for hele Arten, har Planterne i de mange forskellige Maader, hvorpaa de kan sprede sine Frø. Nogle Planter kan slynge dem langt bort, saaledes Balsaminen, andre lader Vinden transportere dem, t. Eks. Fandens Mælkebøtte. Atter andre hager sig fast i Mennesker og Dyr, t. Eks. Burren, og saaledes kunde man blive ved. Den mærkeligste af alle Maaderne er maaske den, der sker ved Insekternes Hjælp. Frøet af en Mængde ogsaa hjemlige Planter ligner nemlig skuffende Insektpupper, saa skuffende at mange Insektarter, navnlig Myrer, slæber af med dem til deres Bo, i nogle Tilfælde for at leve af dem, i andre, naar de nemlig ligner Myrernes egne Pupper, for at pleje dem i den Tro, at der deraf vil udvikle sig Myrer.

Enhver kender sikkert Morgenfruen, en Plante, som Aar efter Aar kommer igen i en Have, naar den en Gang er saaet der. Men Morgenfruen er ogsaa godt udstyret dertil. Dens Frø er nemlig ikke alle ens, hvilket man let opdager ved nærmere Undersøgelse. Nogle af dem er saaledes formede, at de let hænger fast i Dyr eller Mennesker, som gaar forbi, andre derimod i samme Blomst har den mest skuffende Lighed med en egen Art Insektlarver som efterstræbes af Fugle.

Saaledes kunde man blive ved at nævne Eksempler, thi Naturens Rigdom og Mangfoldighed er uendelig, det gælder blot, om vi ret har Øjet aabent for den.

Af en gammel Cyprianus.

Det er slet ikke saa forfærdelig længe siden at „Cyprianuser", Spaa- og Drømmebøger o. s. v., havde en stor Tiltro blandt Almuen. Nu er Tiden jo saa „oplyst", at man slet ikke kan forstaa, at man nogensinde har troet paa sligt, og saa er Sandheden maaske den — at Folk er ligesaa overtroiske nu som da. Over-

troen har blot antaget en anden mere med Tiden stemmende Form.

Kuriøst kan det nu alligevel være at kigge lidt i en gammel Cyprianus. Der er nu t. Eks. Kunsten at kunne skyde ethvert somhelst Dyr. For at opnaa en saadan Færdighed er det slet ikke nødvendigt, at man øver sig mange Timer med at ramme baade faste og bevægelige Maal, man behøver blot at skyde en Ravn, tage dens Hjærte, brænde det til Aske og blande denne mellem Krudtet, saa kan man ramme og tilmed kan ingen „døve" den Bøsse. Naa, saamegen Skydefærdighed forudsættes dog, at man kan ramme nævnte Ravn. Hvis man har en Bøsse, der er „døvet", saa at den intet kan ramme, behøver man ikke af den Grund at gaa til Bøssemageren, det er tilstrækkeligt, at man putter Hovedet af en Hugorm ned i Piben og fyrer det hele af. I gamle Dage da Sværdet sad løst i Skeden og Kniven i Bæltet, kunde det være praktisk nok, om man forstod at standse Blod, derfor fandets der ogsaa et stort Antal Midler, som Bartskærerne naturligvis saa paa med skæve Øjne, de tog dem jo Brødet af Munden. Oftest bestod disse Midler i Besværgelsesformularer. En af dem lød saaledes: „Jesus Christus stod paa grønne Jord og forbandt sine fem Saar. Saaledes forbinder jeg Saaret paa dig N N i Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn". En anden Formular lød saaledes: „Jeg befaler, at Blodet paa N. N. standser, som Vandet standsede i det røde Hav i F. S. og H. Navn." En tredje begynder saaledes: „Det var udi en salig Stund, at Jesus kom i Mariæ Favn, han løste os fra den evige Død med sit Blodsaar. Saaledes være ogsaa dette Blod standset i F. S. og H. Navn".

Folk spillede dengang Kort ligesaa meget som nu, og naturligvis holdt de ogsaa af at vinde. Dette Ønske kunde man faa opfyldt, naar man tog Øjet af en Hane og bandt det i en Snor om Halsen, saa kunde man vinde ligesaa meget, man vilde. Midlet har dog næppe været ganske paalideligt. Dette skulde derimod være Tilfældet med et andet, der bestod i at man bar „Hasselfrø" i Lommen, men hvad Hasselfrø egentlig var, vidste ingen. At Folk ogsaa dengang maatte døje Tandværk er udenfor al Tvivl, men det var mindst ligesaa smertefuldt da, som nu, at faa Tænderne trukket ud. Men hvorfor skulde man ogsaa det, naar man kunde døve Smerten ved følgende Besværgelse: „Dette Værk skal vige bort og staa stille som et Vidne hos den Onde. Paa disse Ord skal han ingen Magt have i F. S. og H. Navn".

Vaadeild kunde man stille paa følgende Maade: „Man skal

springe trende Gange baglænds om samme Ild, derefter skal man paa en Egespaan ridse disse Bogstaver: A. B. C. S. X. J. D. J. X. A. B. A. E. R. T. og denne Spaan skal man kaste udi Ilden sigende disse Ord: „Saa sandt som Herren lever og har skabt Himmel og Jord, skal denne Ild standse i F. S. og H. Navn.

At være stærk var noget man dengang havde god Grund til at vare glad over, og Kræfter kunde man faa i Massevis, naar man Skærtorsdag paa fastende Hjerte gravede en Flaske Vin ned i en Myretue og næste Aar paa Langfredag atter gravede den op og drak den.

Mindst ligesaa godt var det at vinde en Kvindes Kærlighed og her behøvede man ikke at vente saalænge som paa Kræfterne. Blot man bar en Lap Papir hos sig med Bogstaverne E. O. o d. var det nok. Man kunde ogsaa tage en Svaletunge under Tungen og kysse hende, men maaske hun slet ikke vilde lade sig kysse, og saa var Midlet jo til ingen Nytte.

En Nedstigning i Vesuv.

Enhver maa indrømme, at der hører Mod eller vel snarere Dumdristighed til at stige ned i et ildsprudende Bjergs Krater, og dog bliver dette Vovestykke af og til udført.

Om en saadan Nedstigning i Vesuv, den berømte Vulkan ved Neapel, fortaller en fransk Videnskabsmand følgende:

Vi foretog Opstigningen paa Bjærget ved Nattetid. Saasnart vi var kommen op paa Bjærgplateauet skyndte vi os vejledede af Skinnet fra den underjordiske Ild, hen til Krateret, og her viste sig nu for vort Blik et af de mest storslaaede Naturskuespil, som jeg aldrig vil glemme. Vi staar foran et uhyre tragtformet Dyb. Langt nede koger Lavaen. Luer flagrer i Luften og en mægtig Søjle af hvid, kvælende Røg hvirvler op. Af og til høres stærke Drøn.

Jeg var stærkt grebet af dette storslaaede Skuespil og søgte skønt forgæves at se ned til Bunden af Krateret. De tykke Røghvirvler, som uafbrudt steg op, hindrede mig imidlertid i rigtig at se, hvad der foregik dernede. Jeg blev revet ud af mine Betragtninger ved min Førers Stemme. Han tilbød for en rundelig Betaling at føre mig lige ned til Kraterets Bund; men Tanken om at lade sig stege i dette Ildhav tiltalte mig just ikke i højere Grad. Imidlertid kom jeg i Tanker om, at andre havde prøvet Nedstigningen. Jeg traadte nærmere hen til Kraterranden for at

bedømme Foretagendet og dets mulige Følger. Indersiden af Krateret faldt næsten lodret ned. Hist og her sprang ganske vist nogle Klippespidser frem, som kunde give Støtte og Fodfæste, men jeg kunde ikke vide, om de var faste.

I Tankerne beregnede jeg et Fald og kom til det Resultat, at man da vilde være redningsløs fortabt. Ligeledes risikerede jeg at kvæles af den tykke Røg og de giftigee Dampe, som steg op fra Svælget.

Men at forlade Vesuv uden at have set dets Indre, uden at have set den brændende Lavasø, vilde jeg dog ikke. Jeg spurgte altsaa Føreren om Maaden, hvorpaa man skulde stige ned.

„Meget ofte er Nedstigning aldeles umulig, svarede han, „thi Kraterets Indre forandres uophørlig, men idag kan vi vove det. Jeg har flere Gange været dernede“.

Jeg besluttede mig altsaa til at vove Forsøget. Mine Sko som under Opstigningen var slidt i Laser, bandt jeg sammen, Hænderne beskyttede jeg efter Førerens Anvisning med et Par tykke Handsker og et tykt Klæde blev bundet for Næse og Mund, forat jeg ikke skulde kvæles af Svovldampene. Derefter forsynede jeg mig med en lang, stærk Stok, og vi paabegyndte Nedstigningen.

Med Ryggen støttet mod Lavavæggen og Legemet bøjet tilbage, søgte vi med Fod og Stok de Lavaudspring, hvor vi kunde finde Støtte. Det var en yderst langsom og besværlig Nedstigning. Undertiden maatte man lægge sig paa Siden og lade sig glide et Stykke Vej, naar de nærmeste Støttepunkter var for langt borte.

Heden blev snart uudholdelig. Sveddraaberne trillede fra Pande og Kinder. En sur, kvælende Damp tvang os stadig til at hoste og undertiden var vi saa indhyldede af denne Damp, at vi maatte standse og fuldstændig dække Ansigtet for ikke at blive kvalte. Først naar Dampen havde skiftet Retning, kunde vi fortsætte Nedstigningen.

En Gang troede jeg, at det var ude med os. Jeg satte min Fod paa et Lavastykke, som gled og jeg rutsjede nedad. Uvilkaarlig udstødte jeg et Rædselsskrig. Til al Held standsedes Farten, da jeg stødte mod min Førers Skuldre; han kastede sig hurtig tilbage, medens han satte Stokken fast mod Jorden. Jeg skælver endnu idag, naar jeg tænker paa den Fare, som da truede mig. Men snart fængsledes min Opmærksomhed ganske af det Skuespil, som viste sig for vor Fod.

Vi havde været over to Timer om at naa dette Sted. Tæt under os udbredte sig et Ildhav, hvor det sydede og kogte. Blaa

Svovlluer flagrede henover Overfladen medens en hvid Dampsøjle, som snoede sig om sig selv, stod lige i Vejret. Vinden, der blæste ved Kraterets Rand, slog den undertiden ned saa at hele Svælget fyldtes af Svovldampe og i saadanne Øjeblikke gjaldt det om at beskytte sig. Lavasøens Overflade hævede og sænkede sig ligesom under Flod og Ebbe samtidig med at der hørtes et tordenlignende Bulder og Drøn. Jorden ligesom skælvede under vore Fødder. Naar Lavaen stod paa det højeste, aabnede den sig pludselig med et Knald og slyngede Klippestykker op i Luften, derpaa sank den atter sammen, for lidt efter atter at hæve sig.

Skønt der var meget, jeg kunde ønske at undersøge, maatte jeg dog nu atter stige op, thi Heden truede med at kvæle mig og jeg befandt mig ilde. Sveden randt i Strømme fra hele mit Legeme, og Aandedrættet hindredes af Gasdampene. Jeg gav altsaa min Fører et Tegn, og vi klatrede opad, saa hurtig vi kunde. Dette gik lettere end Nedstigningen. Da jeg atter stod oppe over dette Helvede, var jeg ikke til at kende igen. Mine Klæder var svedne; udmattet af Anstrængelse kastede jeg mig saa lang jeg var paa Jorden. Omsider brød Dagen frem, og et herligt Skuespil var det at se Solopgangen fra Vesuvs Top; det var en mærkelig Kontrast til Kraterets uhyggelige, rædselsvækkende Indre".

Lidt om Biavl i andre Lande.

Det er ikke blot i de europæiske Lande, at Bien er et skattet Husdyr, ogsaa i andre Verdensdele sætter man stor Pris paa denne lille flittige Arbejder, og det maa endog siges, at den hos mange mindre civiliserede Folkeslag er bleven langt bedre behandlet end i Europa, hvor man før Rammestaderne opfandtes, lønnede det lille Samfund med Døden ved Svovlpraasen.

I de ældste Tider brugte man forøvrigt heller ikke her i Danmark at dræbe Bierne. „Bistokkene" var saaledes indrettede, at man kunde udskære en Del af Honningkagerne og efterlade Resten til Bierne til Vinterforbrug. Et lignende Princip anvendes paa Korea, den store asiatiske Halvø. Der har man, ligesom her i gamle Dage, Bierne i udhulede Træstammer, der gøres længere eller kortere i Forhold til Stammens Tykkelse. Disse ere „spolede" indvendig med to Sæt Krydspinde. Naar Efteraaret kommer, løftes Laaget af, og det øverste af Honningkagerne udskæres, medens man ryger med en egen Art Græs. Laaget lægges saa paa igen og hele Kuben bedækkes med et tykt Lag Ler, naturligvis undtagen

for Flyvehullerne, af hvilke der findes 3—4 Stykker. Vintrene er nemlig strænge paa Korea. De bruge ogsaa at sætte en ny Træstamme under den gamle, naar denne er bygget fuld, omtrent ligesom de „Undersæt", som her hjemme anvendes til Halmkuber.

I Indien er Biavlen endnu mindre „rationel", hvis man overhovedet kan tale om Biavl. Dette Land er paa Grund af den yppige, tropiske Plantevækst et rent Paradis for Bier, af hvilke der findes en Mængde Arter, lige fra Kæmpebien til Bier, der ikke er større end smaa Fluer. Da Klimaet hele Aaret er varmt, behøver de ikke at søge Beskyttelse mod Kulden ved at bygge i hule Træer og lignende Steder, men Vokskagerne hænge i fri Luft ned fra Træernes Grene. Rejsende har fortalt om, hvilket mærkeligt Syn det er at se en saadan enkelt Tavle, thi der findes til hver Koloni kun een Tavle, hængende ned fra Grenen paa et Træ. Den kan ofte maale et Par Alen paa hver Led. De Indfødte sætte stor Pris paa Honningen, men forøvrigt endnu mere paa Biyngelen og skønt de er meget bange for Bierne, vove de derfor alligevel at plyndre dem. I den Hensigt kryber en Mand op i Træet. Han er forsynet med en Kurv, en Kniv og en Fakkel. Naar han ved Røg har jaget Bierne bort, skærer han hurtig Stykker af Tavlen, saa meget Kurven kan rumme, og forsvinder derpaa saa hurtig som mulig, da han ved, at de rasende Bier snart vil angribe ham. Senere fortæres Byttet eller sælges.

I nogle Egne af Indien findes der en Art Bier, lidt mindre end vore, der bo i Klipperevner. Der findes Steder, hvor saadanne Kolonier findes i Tusindvis, og hvor der Aarhundreder igennem er opsamlet Honning i uhyre Mængder, men det er umuligt at faa fat paa denne.

I Vestafrika drives en ret interessant Biavl med Halmkuber. Disse er ikke opstillede paa Jorden, men oppe i en egen Art Træer, der bære en Rigdom af hvide, vellugtende Blomster, som Bierne søge. Der kan være en stor Mængde Kuber i et saadant Træ. De blive hurtig befolkede, og naar de er udbyggede, kryber en af de Indfødte op i Træet og hejser, efter at have tilstoppet Flyvehullerne, Kuberne, som udenpaa er beklædt med et tykt Lag Kogødning, ned til Jorden. Bierne bedøves med Røg af en bestemt Slags Planter, en Del af Vokskagerne skæres ud og Kuben bringes atter paa Plads oppe i Træet. Allerede næste Morgen hænger Bierne i for at udbedre Skaden. Vokstavlerne sættes i en Gryde over Ilden, saaledes at Honningen udskilles.

Paa den store Kalaharisteppe i Afrika benytter Buskmændene sig af Biernes Tørst for at finde deres Boliger. I den tørre

Aarstid anbringes et Strudsæg med Vand paa det Sted, hvor man ser enkelte Bier. Disse opdager hurtig Vandet, kalder Kammerater til og Bijægeren bærer da forsigtig Skallen i samme Retning som Biernes Flugt. Paa den Maade finder han næsten altid Kolonien. Ligesom Indierne sætter han stor Pris paa Yngelen. Af Honningen tilbereder han en berusende Drik.

Ogsaa i Australien findes Bier. De bygger navnlig i hule Stammer af de mægtige blaa Gummitræer. Hvad en saadan Koloni kan samle, er næsten utrolig. En Naturforsker ved Navn Gnitmeth lod to Træer med Bier fælde. Det ene indeholdt 900 det andet 1200 Pund Honning.

I Syrien og Palæstina har Biavl i umindelig Tid været brugt. Bikuberne er Rør, lavede af Floddynd. De lægges oven paa hinanden i flere Lag omtrent som man stabler Drænrør. Honninghøsten foregaar ved, at de bagerste Tavler udskæres. Man driver endog der Vandrebiavl; saaledes stables Rørene op i store Pramme af de ægyptiske Biavlere, der saa lader Nilen transportere Fartøjet til de Egne, hvor der er godt Træk. Paa Prammens Yderside findes bestemte Mærker, der viser hvor megen Honning, der er indsamlet, idet Fartøjet synker i Forhold dertil. Naar han saa har faaet „fuld Last“ og Trækket er forbi, drager han hjem for at sælge sin letvundne Skat. A.

Gak til

MAGNUS HANSEN

og bliv viis.

Ca. 1/2 Million **brugte Bøger.**

Skolebogsforretning: Nørrevoldgade 11.

Absolut **største** Lager af **brugte Skolebøger.**

Magnus Hansen's Eftfl s Litteratur-Afdeling } **Nørrevoldgade 10. Gl. Kongevej 134.**

— Det er dog farligt, saa godt alting lykkes paa din Lod, Jens Persen!

— Ja, men jeg abonnerer ogsaa paa „Aftenposten", Anders.

— Hvad vil Du sige med det?

— Jo, der følger hver Ugedag den lille Landbotidende med, som Du vel har hørt Tale om — og **den** skal nok lære os at faa noget ud af Bedriften. I Haandværkertidende, som ligesaadan følger gratis med, finder jeg ogsaa mange gode Raad. Du skulde holde „Aftenposten". Den koster kun 1 Kr. 75 Øre Kvartalet, og hvis Du synes, det er for meget efter Din Pengepung, kan Du faa „Aftenposten 2 Gange ugentlig". Den koster kun 50 Øre Kvartalet. Det er ogsaa et skrapt Blad, kan Du tro.

Bestil den hos Postbudet!

Paa undertegnede Forlag udkommer for 1907:

P. Holt: Lommebog for Landmænd

42. Aargang.

Denne overordentlig udbredte Lommebog indeholder blandt andet følgende **særdeles nyttige**, og for enhver driftig Landmand for en stor Del **uundværlige Meddelelser, Tabeller, Regnskabs- og Noteringsblade.**

Kalender for 1907. Markedsfortegnelse. Det danske Kongehus. Statsraadet. Rigsdagens Medlemmer. Landboforeninger og landøkonomiske Selskaber. Statsdyrskuekommissionen. Statens landøkonomiske Konsulenter. Institutioner og Foreninger m. v. af særlig Interesse for Landmænd. Kandidater, afgaaede fra den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole. Landbo- og Folkehøjskoler. Om Landøkonomibygningers Opførelse og Indretning. Fodringsmidlernes gennemsnitlige Indhold af fordøjelige Bestanddele. Fodernormer for Husdyrene. Grosserersocietetets Notering for fineste Smør. Dansk Frøkontrols Gennemsnitstal. Græsmarkers Behandling. Frøblandinger m. m. Samling af Midler mod Sygdomme hos Husdyrene. Aldersgrænsen for Pattedyr. Parringsforholdet og Parringsdriftens Varighed. Drægtighedskalender. Fordeling af Danmarks Jordbrug efter Størrelsen af deres Hartkorn. Mængden og Værdien af Danmarks Ind- og Udførsel af Smør og andre Fedevarer, Kreaturer og Kornvarer. Kapitelstaksterne. Vejrforholdene i Danmark. Mønt-, Maal- og Vægtforhold i Ind- og Udland. Omsætning af udenlandske Mønt-, Maal-, Vægt- og Prisforhold til tilsvarende Forhold i Danmark. Forholdet mellem den hollandske og den danske eller engelske Kornvægt. Omsætning af engelske Smørpriser pr. Centweight til danske Priser pr. Pd. Beregning af runde Træers Kubikindhold. Forholdet mellem forskellige faste og flydende Legemers Rumfang og Vægt. Annuitets-, Amortisations- og Rente-Tabeller. Udtog af Jagtlovgivningen. Om Stempellovgivningen. Post- og Telegramtakster. Jernbane-Persontakster

Noteringskalender for 1907. Tabeller til Optegnelser vedkommende Jordbruget og Mejeriet samt en hel Del andre nyttige Regnskabs- og Noterings-Tabeller.

Holts Lommebog for Landmænd 1907

koster indb. i Shirtingsbind 1 Kr. 75 Øre, i Læderbind 2 Kr.

P. Holts Lommebog for Forretningsfolk.

30te Aargang for 1907

udgør en hel lille Statskalender med mangfoldige af enhver Forretningsmand og **Privatmand** ofte savnede Oplysninger.

Pris indb. i Shirtingsbind 1 Kr. 75 Øre, i Læderbind 2 Kr.

Faas gennem alle Landets Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.

Nu kun 8 Kroner

koster vore aldeles udmærkede **Guitar-Citer Columbia,** 51 Cm. lange, med 41 Strenge, 5 Akkord., 5 Basser, Nøgle, Ring, Stemme - Indretning, Stemmepibe og 10 Nodeblade. Enkelte Nodeblade koster 10 Øre. Enhver, endog Børn, kan **straks spille** paa dette prægtige Familie - Instrument med dets **herlige Hjemmets Musik** efter Nodebladene, som anbringes under Strengene. Smaa Instrumenter kun 4, 5 og 6 Kr. **Harpecitere** med Søjle og Harpehoved efter vedstaaende Afbildning, aldeles vidunderlige Instrumenter, koster nu kun 10Kr. Ligefrem herlige og solide **Harmonikaer** med lovligt beskyttede Nyheder, saasom 10 Tangenter, 2 Registre, 2 Basser, Spiralfjedre, som ikke kan gaa itu, for Tangenterne og Bassen, bedste Stemmer, stærkeste Orgeltone, koster: 2 Stemmer nu kun 4½ Kr., 3 Stem. 6 Kr., 4 Stem. 7 Kr., 6 Stem. 11 Kr., 2 Rækker med 21 Tangenter og 4 Basser 9½ Kr. Forsendes mod Efterkr. Porto 1 Kr. Selvundervisning gratis. Katalog gratis og franko. Man bedes kun bestille hos den store Instrumentfabrik

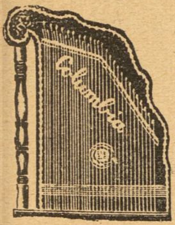

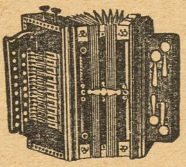

Herfeld & Comp., Neuenrade 37, Tyskland.

Mindre og derfor billigere og ikke saa værdifulde Harmonikaer leverer vi ikke.

Geografiske Billeder.

Man kan ikke give sine Børn en mere nyttig og kærkommen Gave end dette Billedværk, der nu foreligger komplet i 14 Hæfter à 50 Øre pr. Hæfte.

Af Pressens Udtalelser anføres følgende:

Det ovenfor omtalte Billedværk maa derfor her siges at udfylde et virkeligt Savn som noget i sit Slags **aldeles enestaaende** i vor Literatur, og der kan ingen Tvivl være om, at det, saa snart det bliver tilstrækkelig kendt, vil blive paaskønnet efter Fortjeneste af alle Skolens og Oplysningens sande Venner.

Her finder man et samlet heldigt Udvalg af alt **det fortrinligste,** som i den Slags er fremkommet i en Mængde illustrerede Tidsskrifter og kostbare Værker, hvis specielle Opgave det har været at meddele **Skildringer af Natur- og Folkelivet** i fremmede Lande. Snart er man i en underjordisk Jernbanestation i London, snart paa et Fuglebjerg ude i Havet, snart i en Snestorm paa Alperne, snart glider man med Lapperne paa deres Elvefart i Finmarken, snart staar man paa en mægtig Floddamper i Sydamerika. I det ene Øjeblik er man til Rensdyrjagt paa Dovrefjeld, i det andet i en Negerdans under Afrikas Palmer, eller man vader med Stanley og hans Opdagerfølge over dets store Floder. Saa staar man igen ved de ægyptiske Pyramider eller under Ruinerne af de græske Marmortempler o. s. v. o. s. v. Subskriber!

Hele Værket faas i elegant Bind for 9 Kr.

N. C. Roms Forlagsforretning.

Orgler og Pianoer.

Sælges **uden** Udbetaling og kan afdrages med 5 à 10 Kr. om Maaneden.

Jeg har til Dato solgt over 200 Pianoer og Orgler.

Præster og Lærere gives ekstra 10 % Rabat.

Alt forsendes og indpakkes gratis.

Fortrinlige Pianoer sælges med 10 Aars Garanti
og haves paa Lager fra **400—1000 Kr.**

= Orgler fra 70—700 Kr. =

Priskurant sendes paa Forlangende.

Edmund Hansens Pianomagasin,

Vingaardsstræde 25.

Kjøbenhavn.

Guldmedaille paa Verdensudstillingen i Paris 1900.

Guldmedaille Bryssel 1997.

BARNÄNGENS

BLÆK

er

= det bedste! =

Guldmedaille Stockholm 1897.

1ste Klasses Guldmedaille Bryssel 1895.

Prisbelønnet i Moskva 1872, København 1872, London 1873, Wien 1873, Paris 1874, Moskva 1882, København 1888, Melbourne 1889, Chicago 1893, San Francisco 1894, Nishnij-Novgorod 1896, Tennessee 1897.

Faas i enhver Bog- og Papirhandel i Danmark.

Hver Mands Brev- og Formularbog.

Selv om man er flink til at føre Pennen, træffer det sig dog ofte, at man staar usikker overfor hvorledes mangt et Brev, Kontrakt, Ansøgning, Salgsbrev, Testament o. m. a. helst bør være affattet for at have den rette Form.

Alt dette faar man udmærket Besked om i den ved N. C. Rom udgivne Brev- og Formularbog.

Ethvert Forhold, **der har Betydning,** er her behandlet. Der gives næppe noget Tilfælde **i det daglige Liv,** uden at man i Brevbogen vil kunne finde Eksempler paa udmærket affattede Breve, der afgive de bedste Mønstre for enhver, hvad enten det er Familie- og Vennebreve, eller Skrivelser omhandlende offentlige Anliggender, som vedrøre kommunale Forhold og Myndigheder.

Den vedføjede righoldige Afdeling, der indeholder Anvisning til Affattelsen af de **almindeligt forekommende juridiske Dokumenter** for alle i det daglige Liv forekommende Tilfælde, er udarbejdet af en anset Sagfører og afgiver paalidelige Formler, der have fuldstændig juridisk Gyldighed.

Hver Mands Brev- og Formularbog faas i enhver Boglade indbundet for 1 Kr. 50 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,

København B.

N. C. Rom:

CEMENT-HUSFLID.

Vejledning for Landboere til forskellig **Cementstøbning.**

Andet forøgede Oplag med 36 Tegninger.

Bogen indeholder: Cement. Tilvirkning og Forhandling. — Beton og Betonstøbning. — Lægning af Betongulve. — Betonbygning. En Ailegrube. — Cementstøbning. — Gulvfliser. — Større Gangfliser. — Sokkelsten. — Rendestensfliser. — Krybbesten. — Trugkrybber. — Tagsten. — Cementrør. — Brøndrør. — Træcement. — Jerncement (Monierværk). — Jerncement-Lofter paa Træbjælker. — Jerncement-Lofter paa Jernbjælker. — Jerncement-Brobuer. — Jernbeton („armeret Beton“). — Hegnstolper eller Ledpæle. — Et Havebord af Cement. — En Havetromle af Cement. — En Cementkugle.

Enhver Landboer

bør købe denne Bog, hvis Pris kun er

75 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,

København B.

Klip Kuponen af efter denne Streg.

Folkets Almanaks
Kæmpe Præmie-Kupon.

Barnebruden. Fortælling af Alf. 66 Sider. Opr. Pris 1.00
Block: Følgerne af en Strejke. Novelle. 108 Sider. Opr. Pris 1.00
Druginin: Pauline Saks. Novelle. 144 Sider. Opr. Pris 0.50
Fortids Skygge, original Fortælling. 177 Sider. Opr. Pris 2.00
Oliver: Herresædet Vieux Clos. Novelle. 309 Sider. Opr. Pris 4.00
Elfride Fibiger: Præst og Læge. Fortælling. 230 Sider. Opr. Pris 1.50
Anton Nielsen: Landhaandværkerne før og nu. 108 Sider. Opr. Pris 1.25
Goldoni: En Tjener og 2 Herrer. Lystspil i 3 Akter. 131 Sider. Opr. Pris 1.15
d'Arbouwille: To Fortællinger. 176 Sider. Opr. Pris 2.00
E. Brown: Tre Fortællinger. 230 Sider. Opr. Pris 2.75

Ovenstaaende 10 Bøger, tilsammen 1679 Sider, som altsaa før har kostet ialt **Kr. 17.15**, kan nu faas mod Indsendelse af denne Kupon for den utrolig billige Pris

2 Kr. 50 Øre.

Klip ud efter Stregen.

Beløbet indsendes pr. Postanvisning tilligemed Porto 20 Øre, ialt altsaa 2 Kr. 70 Øre, hvorefter Bøgerne straks tilsendes, eller Bøgerne bestilles hos nærmeste Boghandler, hos hvem Kuponen samtidig afleveres.

Lad ikke denne enestaaende Lejlighed til for 2 Kr. 50 Øre at komme i Besiddelse af en hel Bogsamling af kendte Forfattere ubenyttet; slaa Dem sammen med en eller flere, at De snart kan sikre Dem denne

Kæmpe Bog-Præmie.

N. C. Rom.

Jernbanegade 3 og 5. Kbhvn. B.

Husk! Dersom De mangler et bestemt gaaende Uhr, da skriv til **A. J. Andersens Uhrlager.** Selv de billige Uhre vil tilfredsstille Dem ved Gangen.

Ægte Sølv Remontoir, dobbelt Kapsel, 8 Stene **10 Kr.** — Prima Kvalitet. — 10 Stene **12 Kr.** — 15 Stene **14 Kr.** — alle med dobbelt Guldrand i Herre- og Dameuhre. Prima Talmi Halskæder med Skyder **2 Kr.** Prima Talmi Herrekæder **2 Kr.** Forsendes kun fra

A. J. Andersens Uhrlager,

Griffenfeldtsgade 4. Kjøbenhavn N.

Prisliste gratis.

Husholdnings-Regnskabsbog

af Birgitte Berg Nielsen.

Husholdnings Regnskab er lige nødvendigt for By og Land, og Regnskabsbogen er derfor indrettet saaledes, at den passer saavel for By- som for Landhusholdning og vil desuden kunne benyttes til Undervisning paa Husholdningsskoler og Kursus. Fru Birgitte Berg Nielsen har udfoldet et stort Arbejde ved at indsamle Oplysninger om Dansk Husførelse. Mange Husmødre har sendt hende deres Regnskaber, og det bedste i disse Regnskaber har været Grundlaget i denne Bog.

Pianoer
Harmoniums
Flygler

Skandinaviens største Magasiner. Aarligt Salg af over 500 Instrumenter. Alle Stilarter og Træsorter. — Bedste existerende Fabrikata: Steinweg, Gaveau, Hamilton Højeste Udmærkelser (Grand prix og Guldm.) og fineste Anbefalinger.

Chr. Winther,

Frederiksborgg. 36, »Nørrehus«,
Udst: Østergade 62 (ved Ranchs Ur.)

Brugte Pianoer tages i Bytte. Udlejning med Købsret. Ubegrænset Garanti til enhv. Tid. Kulante Betalings- og Forretningsprincipper. Skriv efter ill. Prisliste og Piecer.

Det vil derfor falde Husmødrene let at benytte den.

Birgitte Berg Nielsens Husholdnings-Regnskabsbog faas i alle Boglader, og Prisen er kun

1 Krone.

N. C. Roms
Forlagsforretning.

Enhver, der har Rotter og Mus bör anvende Bakteriekulturen Ratin som köbes: „Ratin" Pilestræde 1, KJØBENHAVN K.

PARCIVAL,

DEN SIDSTE TEMPELRIDDER.

Professor **Vilhelm Østergaard** har oversat denne ypperlige Roman af **Brachvogel** paa Dansk, og den er udkommet paa **N. C. Roms** Forlag i en meget smukt udstyret ny Udgave.

„Parcival“ er ikke blot en i Ordets bedste Betydning underholdende historisk Roman med en stærkt bevæget Handling, rigt afvekslende Sceneri og ypperligt tegnede Karakterer, men den har tillige et **dybere symbolsk Indhold.**

Pastor Emil Bruun i Kjøbenhavn siger i et Forord om denne Bog: „Alt dette har Forf. tegnet med Mesterens Haand, med en broget Kolorit over det spændende Stof, hvor tusinde Enkeltheder samle sig til en betagende Helhed.“

Pastor J. C. Zinn i Gjørding vidner om Bogen: **„Jeg har sjældent læst noget, der i den Grad har fængslet mig, som „Parcival“.**

En renere og skønnere Bog er ikke paa lang Tid udkommet. En sand Perle for Boghylden i ethvert godt Hjem.

Bogen foreligger i 2 elegant udstyrede Bind, trykt paa fint, svært Velin.

Pris for hvert Bind **4 Kr.**

En god og en slet Anbefaling.

Landbrugsministeriets aut. Laboratorium erklærer:

„Heymann Blochs Vaskepulver“ indeholder **ikke** Vandglas, Klor eller Mel. Vandindhold: 15 %.

Lessive Phénix“ indeholder 5 % Vandglas (Kiselopløsning) og **39 % Vand.**

Heymann Blochs Vaskepulver er **dobbelt saa drøjt** som Lessive Phéniv og koster kun 25 Øre pr. Pund.

Køb **Køb**

Musikinstrumenter, Harmonikaer etc.

kun direkte fra **Ernst Reinh. Voigt,**

Markneukirchen Nr. 69.

Kun prima Kvalitet til billige Priser.

Dansk Katalog gratis og franko.

Harmonikaer, 10 Tangenter, 2 Registre kun	Kr. 4,50
Mund — , 32 Stemmer, 2 Klokker kun...............	— 1,20
Guitarzithare, 5 Accorder, 49 Strenge kun...............	— 6,75

Violiner med alt Tilbehør fra 9 Kr. til 100 Kr.

Enhver Landmand bør eje:

Jacobsen og Andersens Landbrugs-Regnskabsbog. Den er saa let at forstaa og at føre, at man nemt vil komme over Arbejdet hermed. Den koster kun 1 Kr.

Ligeledes bør **enhver Husmoder** købe **Birgitte Berg Nielsens Husholdnings-Regnskabsbog,** der er den bedste Husholdnings-Regnskabsbog, der findes, og kun koster 1 Kr.

For enhver Landmand og Husmoder, der vil føre et ordentligt Regnskab, vil **disse Bøger være uundværlige.**

Bøgerne faas gennem alle Boglader og i

N. C. Roms Forlagsforretning,

København B.

Hver Mands Ret.

Uundværlig Haandbog for den danske Landbostand,

indeholdende

Uddrag af alle de Love, der har særlig Interesse for Landboere.

„Hver Mands Ret“ vil være en praktisk Vejleder, ved Hjælp af hvilken man i paakommende Tilfælde kan komme til Kundskab om Begrænsningen af sine **Rettigheder** og **Pligter.**

Denne ny, fuldstændig omarbejdede Udgave, indeholder et fyldigt Uddrag af **alle de ny udkomne Love,** der er udkommet i de senere Aar. At Bogen derved er blevet betydeligt større end tidligere, vil Køberne næppe fortryde, naar de i denne Samling vil kunne finde **alle de gældende Lovbestemmelser, der har væsentligst Betydning for dem i det daglige Liv.**

„Hver Mands Ret“ faas gennem alle Boglader og koster hæftet i Omslag 3 Kr. 50 Øre og elegant indbunden 4 Kr. 50 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,

København B.

Ægte hvid Oportovin
anbefalet af Læger
Cognac, fin Champagne

Mrkt.

Pris
hel Flaske
2 Kr.

Do., Salignac.................. Pris pr. hel Fl. 1,50, 2 og 3 Kr.
Do., Drue Espanol............ — — 1,00
Do., Stjerne.................... — — 0,85

Endvidere mine fortrinlige **Kirsebærvine** og øvrige danske Frugtvine à 75 Øre pr. Fl.

St. Croix Rom paa en Pots Dunke, inklusive Dunk **1 Krone**, samt alle andre Vine & Spirituosa i bedste Kvaliteter anbefales.

Peter Buch,
Helmerhus, V. Boulevard 13, Kjbhvn. B.
Telefon 1107.

Mine Varers **gode** Renomé turde være den bedste Borgen for deres Godhed.

Den bedste Underholdning for store og smaa er Fotografien. Med Ennas Fotografi-Apparater kan Enhver straks fotografere overalt. Pris fra 5 Kr. med komplet Tilbehør. Letfattelig Anvisning medfølger. Garanti for ethvert Apparat.

Skriv efter Prisliste
som sendes gratis. Telefon 19074.
„Amatør-Fotografen",
Vimmelskaftet 47,
København.

BF.

Den bedste og billigste, selvblankende Lædersværte, som findes i Handelen, er **„Primus"** fordi:
en Blikdunk, indeholdende 3 Fl. fineste Lædersværte,
kun koster 1 Krone.

„Primus" blanker overordentlig smukt, er absolut holdbar, og et fortrinligt Middel til Vedligeholdelse af alle Lædersager.

Faas tillige i 1/2 Dunke à 60 Øre

Tietgensgade 64. **Buchs Farvefabrik,** Kjøbenhavn B.
Telefon Nr. 3471.

Vejrspaadomme for 1907.

„Mennesket spaar, men Gud raa'er".

Januar: 1.—6. Sne og Kulde. 7.—15. Klar Frost. 16.—21. Blæst og Kulde. 22.—27. Mildere. 28.—31. Sne.

Februar: 1.—6. Klart og koldt. 7.—13. Mildere vekslende Vejr. 14.—20. Foranderligt. 21.—28. Blæst og Snefog.

Marts: 1—8. Mildt Vejr. 9.—15. Storm og Kulde. 16.—22. Regn eller Sne. 23.—31. Smukt Vejr.

April: 1.—8. Blæst og Regn. 9.—17. Smukt Vejr. 18.—25. Koldt, uroligt. 25.—30. Klart og mildt.

Maj: 1.—6. Koldt. 7.—12. Tør Blæst. 13.—20. Koldt og klart. 21.—25. Vekslende. 26.—31. Regn.

Juni: 1.—8. Varmt smukt Vejr. 9.—15. Torden og stille. 16.—25. Uroligt med Blæst og Regn. 26—30. Mildt og smukt.

Juli: 1.—6. Varme. 7.—13. Uroligt Vejr. 14.—26. Blæst. 27.—31. Torden og Bygevejr.

August: 1.—10. Varmt blæsende. 11.—21. Byger, ustadigt. 22.—31. Varmt med frisk Blæst.

September: 1.—6. Ustadigt. 17.—15. Smukt. 16.—25. Blæst og Regn. 26.—30. Klart og mildt.

Oktober: 1.—8. Uroligt, Blæst og Regn. 9.—16. Smukt. 17.—25. Blæst og Rusk. 26.—31. Klart og koldt.

November: 1.—11. Smukt. 12.—20. Regn eller Sne. 20.—24. Kulde og Blæst. 25—30. Mildere.

December: 1.—6. Frost og Stille. 7.—16. Ustadigt. 17.—24. Sne og Kulde. 25.—31. Stærk klar Frost.

Emanuel Henningsen.

Det er i Aar 20 Aar siden Emanuel Henningsen døde. Han gik bort i sin bedste Manddomsalder, men naaede desuagtet med sin enestaaende Begavelse som Fortæller, at blive en af de mest yndede og mest læste Forfattere i vort Land.

Hans Evne til at skildre Menneskekarakterer og Livsskæbner var ganske ejendommelig. Snart henrev han sin Læser til uimodstaaelig Munterhed ved den brede Humor og det lystige Lune, hvormed han forstod lyslevende at afmale snurrige Personer og Begivenheder, og snart hensætter han Læserne i dyb Rørelse, naar han skildrer Livets Alvor og stiller os tragiske Menneskeskæbner for Øje.

Men overalt er hans Fremstilling gennemsyret af en urokkelig Tro paa det gode og smukke i Menneskelivet, og hans Fortælling udformet i det friskeste og smukkeste Sprog, til Fryd for enhver Læser, der har sit Modersmaal kært.

Det kan derfor med Sandhed siges, at som god underholdende Læsning for Hjemmet staar Emanuel Henningsens Fortællinger uovertrufne. De kan Gang paa Gang læses med Glæde af unge og gamle, og det er mere end en Talemaade, at de „vil være en sand Pryd“ for Boghylden i ethvert godt Hjem.

Da alle de Fortællinger og Folkelivsbilleder, han har udgivet, forlængst er udsolgt i Boghandelen (paa et enkelt Bind nær), fremkommer nu et større Udvalg af Emanuel Henningsens bedste Fortællinger.

De vil blive udgivne i en smuk udstyret Udgave, trykt paa dertil særlig fabrikeret Papir, i Hæfter paa 3 Ark stort Format til den særlig billige Pris 35 Øre.

Hver 5 Hæfter vil danne et Bind paa 240 Sider, hvis Bogladepris vil blive forhøjet til 2 Kroner.

Første Bind vil indeholde Skildringer fra Jylland under Navn **Proprietærliv**, med de prægtige Fortællinger *Vinter og Vaar*, samt *Særlingen* („Efterslæt“).

Subskription modtages i enhver Boglade og i

N. C. Roms Forlagsforretning,

Jernbanegade 5. Kjøbenhavn B.

Folkets Almanak for 1907 indeholder:

Aarets Kalender med Markedsfortegnelse for hver Maaned.
Fortegnelse over Markederne i de forskellige Landsdele.
Bogføring i Landbruget. Af *S. C. A. Tuxen.*
De Nyfødtes Øjenbetændelse. Af *G.*
Om Fornyelsen af Luften i vore Boliger. Af *P.*
Ved Aarskiftet. Af *Alexander Svedstrup.*
Forskellige Smaating.

Paa Houla og Hejdi. Fortælling fra Island af *Møller-Græsdal.* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Bethlehems-Stjernen. Af *Torvald Køhl.*
Saa meget rart. Af *S.*
Tyfonen. Af *Alexander Svedstrup.* Tegninger af *Forfatteren.*
En Aftenstund. Af *Valdemar Vaaben.*
Et fint Vink. Tegning af *Alfred Schmidt.*

Doktor Giuseppe. Fortælling fra Norditalien af *Marie Henckel.* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Lodsens Jul. Fortælling af *Jens.* Tegning af Marinemaler *Arnesen.*
Fru Adelgunde. Af *Mini Dorph.* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Et Handelsgeni. Skitse af *Rose Bruhn.* Tegninger af *Alfred Schmidt.*

Strenge Sankt Hans. Et Billede fra en mørk Tid. Af *Arkelius.* Tegninger af *Louis Moe.*
Bisp Bergens-Skipper. Af *Børge Janssen.* Tegning af *Louis Moe.*
Magten og Æren. Af *Friis Jensen.* Tegninger af *Poul Steffensen.*

Bitten. Af *Jørgen Staal.* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Naturens Luner. Af *E. Achen.*
Jens Peters Frieri. Af *V. Høst.* Med Billede.
Niels Jakob. Skitse af *Axel Thomsen.* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Fra Amager. Af *J. Johansen.* Med Billede efter Maleri af *Exner.*
Mads Røgters Historie. Af *Palle Juul.* Tegninger af *Alfred Schmidt.*
En kraftig „Støtte“. Med Tegning af *Alfred Schmidt.*
Bolivia. Af *Nina Moe.* Tegninger af *Louis Moe.*

Ugens Nyheder er Danmarks mest læste Ugeblad.

Ugens Nyheder er et opbyggeligt, interessant, folkeligt, belærende, tiltalende, praktisk Blad.

Enhver Husmoder bør holde

Ugens Nyheder,

derved gavner og glæder hun sig selv, sin Mand, sine Børn og Tjenestefolk.

„Ugens Nyheder“ udgaar hver Uge fra København i et stort 8-sidigt Format, indeholdende 32 Spalter Læsning.

„Ugens Nyheder“ indeholder Artikler til Fremme af Menneskets aandelige og materielle Velvære, smaa og store Afhandlinger om mangt og meget, som har Interesse for ethvert Hjem.

„Ugens Nyheder“ bringer ofte Artikler, indeholdende Raad og Vink til Husmødrene.

„Ugens Nyheder“ har tvende Rubrikker, kaldet „Juridisk Raadgiver“ og „Sundhedsraad“. Forespørgsler, henhørende derunder, besvares gratis for Abonnenterne (disse tvende Afdelinger ledes af en anerkendt dygtig Jurist og Læge).

„Ugens Nyheder“ forsikrer sine Abonnenter for 250 Kroner ved Død, fremkaldt ved Ulykkestilfælde.

„Ugens Nyheder“ udgaar saa tidlig fra København, at det om Lørdagen er omdelt over hele Landet. Bladet bliver saaledes en kærkommen Gæst om Søndagen.

„Ugens Nyheder“ koster kun 1 Kr. Kv.,

Porto iberegnet.

Bestilles hos Posten og i Bogladen.

JENS HANSEN,

Kjøbenhavn K. **15, Vestergade 15.** Kjøbenhavn K.

Fragtfrit.

Ca. 17000 Potter pr. Time.

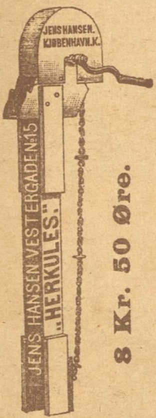

8 Kr. 50 Øre.

Skræder Presse-
ovn 17 Kr.

Snedker Limovn
24 Kr.

Forlang Prisliste.

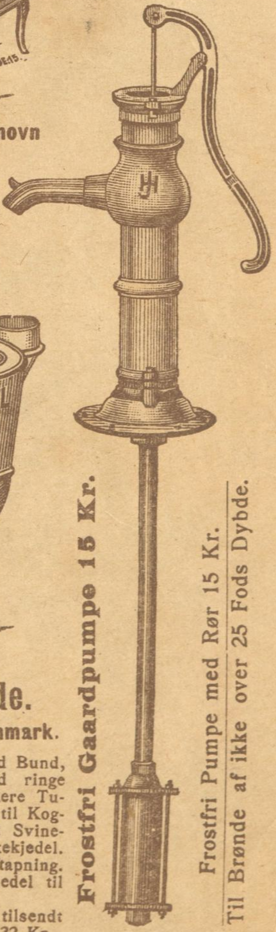

Bedste og billigste

Aile-
Kjæde-Pumper,

Pris med aaben Opstander

8 Kr. 50 Øre.

Vandmængde
ca. 17000 Potter pr. Time.
1½ Tønde pr. Minut
Herkules.

Kjædepumpen overgaar alle andre Konstruktioner, uhyre let at trække, er nu forsynet med Patent Kaiser Staalkjæde, som ikke kan springe før den er opslidt. Kjæden har 2¼" svære Brikker med Brik for hver 18". Pumpen er fuldstændig frostfri. Nu over 5000 Pumper i Brug fordelt over hele Danmark, Norge, Sverige, Rusland, Finland og Tyskland. Der kan altid henvises til Brugere paa Egnen hvor man bor.

Ailespredere, lige **2,50**, krumme **3,00**.

Forlang
illustreret Prisliste.

Fritstaaende Gryde.

Ny Model. Eneudsalg i Danmark.

Med udmuret Fyr, Kedlen flad Bund, derfor meget hurtigkogende med ringe Brændselsforbrug, i Danmark flere Tusinde i Brug. Ganske fortrinlig til Kogning af Roer, Kartofler, blandet Svinefoder og dertil fortrinlig Vadskekjedel. Kan erholdes med Hane til Aftapning. Kan erholdes med emailleret Kjedel til Madkogning.

Pris med raa Kjedel fragtfrit tilsendt

30 Potter	16 Kr.	75 Potter	32 Kr.
40 —	20 -	90 —	38 -
55 —	24 -	100 —	40 -
65 —	28 -		

Kan faas i forskellige Størrelser indtil 350 Potter.

Frostfri Gaardpumpe 15 Kr.

Frostfri Pumpe med Rør 15 Kr.
Til Brønde af ikke over 25 Fods Dybde.

Forlang Prisliste over
Staldvinduer
800 Modeller.

Hakkelsemaskinen „Agraren“,
36 Kr., bedste og billigste Maskine. Nærmere af Prisliste.

Læs Annoncen paa Forsiden.

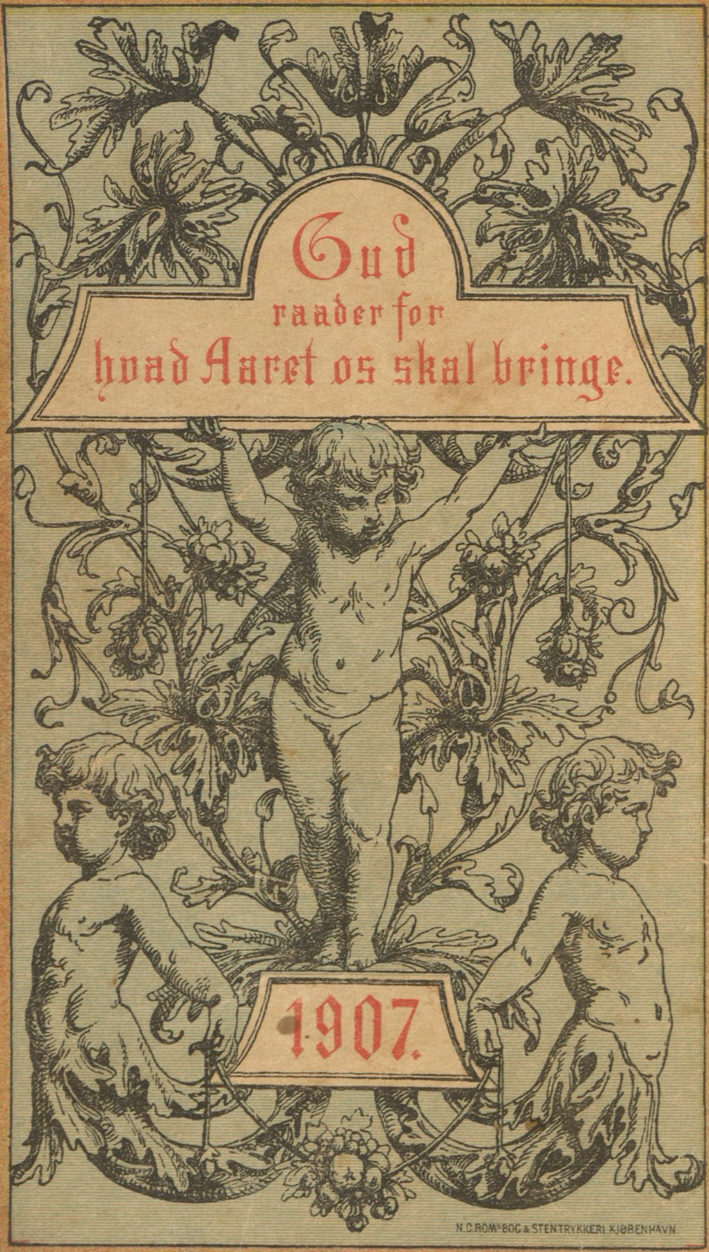
Gud
raader for
hvad Aaret os skal bringe.
1907.
N. C. ROM's BOG & STENTRYKKERI. KJØBENHAVN.